

הצעה לביתן הישראלי
הביאנלה לאמנות בוונציה 2017

אמן: יוסף-ז'וזף-יעקב דדון

אוצרת: דרורית גור אריה

אדריכל: דורון פון בידר

הביתן הישראלי בוונציה בתכנונו של זאב רכטר (1952) הינו בעל סגנון בינלאומי וממדים צנועים והוא הוגדר לא פעם כ"וילה". המבנה בן שלושה מפלסים ומאפייניו כמבנה ביתי הכולל חדרים, גרם מדרגות ומרפסת מאכלס תצוגות של אמנות. ההצעה מבקשת להתייחס אל הביתן לא כבית גרידא ואף לא כביתן וחלל לתערוכה בלבד. הפרויקט מבקש להכליא ממדים ורבדים שונים במסגרת מה שניתן לכנות בשם: "דיוקן אדריכלי". מונח חדשני זה טבע האדריכל דורון פון בידר בניסיון ליצר פורטרט אישי בעל תווי היכר ייצוגים פורמאליים ואטריבוטים אישיים, תוך שימוש במגוון כלים אדריכלים, בדומה למלאכת הטעמתו של דיוקן בציור ובצילום. דיוקן מעין זה בעל סימנים מזהים את תפישת עולמו של האדם הושתת כבר בקברי הפרעונים במצרים העתיקה, ומאות שנים מאוחר יותר בניאוקלסיציזם עם תכנונו של אטיין-לואיס בולה את המוזילאום לניוטון, בניסיון לייצר חלל מושלם המושתת על דיוקנו של אדם. בהמשך לאותו רעיון זה של עיצוב דיוקן בכלים אדריכלים תכנן פון-בידר יחד עם ז'וזף דדון קובייה שחורה (בית, מוזיאון פתח תקוה לאמנות, 2011) המתנשאת לגובה שלוש קומות שתעמוד על קו התפר בין העיר אופקים, לשטח המדברי הפתוח. הייה זה חלל סוליפיסטי אוטופי לאמן מתבודד, בתכנון שהפנה עורף למגמות הישראליות של "בנה ביתך"; מקום מגורים ומרחב טקסי לגוף ולנפש בנווה מדבר אישי.

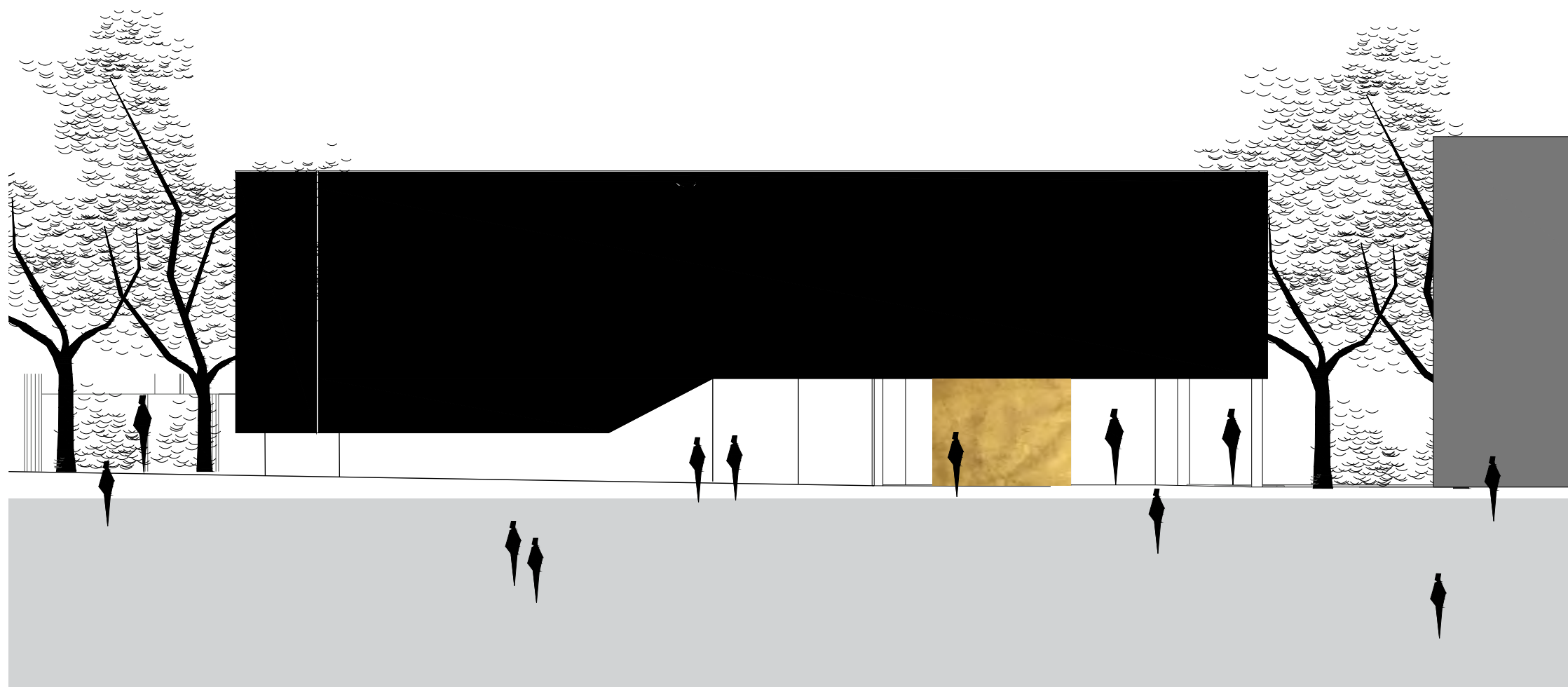
בית יוסף מהווה הצעה לבחינת התרחשויות שונות בחלליו של "הבית" - אותו מקום שאליו נכנסים ויוצאים על פני ציר זמן, מרחב שבו חיים ובו מארחים, חלל של פרטיות וציבוריות גם יחד, שהרי עצם המחשבה על בית בתוך ביתן או ביתן בתוך "בית" מאפיינת נזילות של המרחבים השונים וקריסתן זה לתוך זה. ההצעה מבקשת להתרחק מרעיון "מכונת המגורים" - שטבע לה קורבוזיה בשנות העשרים של המאה העשרים בכדי לבטא עמדה פונקציונלית של חלל המגורים הביתי כמנגנון מאורגן ומתפקד היטב. הדיוקן האדריכלי עוקף את המישטור והתפקודים המושתתים על יעילות בלבד ודוחים מטבע הדברים את האישי, היחידני והשונה ומציע מרחב חדש המאכלס היבטים פיזיים, תרבותיים ורוחניים המונעים על ידי הנאה/ תשוקה/ סקרנות/ מציצנות/ זיכרון. מרחב זה מתבסס על עולם אישי, המכליא מערב ומזרח, עבר והווה כחלקים שונים הבונים דיוקן אוטוביוגרפי ואמנותי, והוא מהדהד לחיים בקו התפר השברירי של ישראל הנטועה במזרח התיכון לצד היותה מדינה מערבית. אפשר לחשוב על ההצעה ברוח אבחנתה של מבקרת האמנות רוזלין קראוס על הרחבת שדה הפיסול כקריאה להרחבת הרעיון האדריכלי והתכתו אל האמנות, בהמשך לשימוש שעשו אמנים במילון האדריכלי וברעיונותיו לצרכיהם אמנותיים: כמו למשל האמן הישראלי-צרפתי אבשלום או האמן הבריזליאי הליו אויטיסיקה - דיון החוצה שיח מדיומלי על אופני ההבניה של יחסי היחיד/ פרטי/ פנים- חוץ וציבוריות.

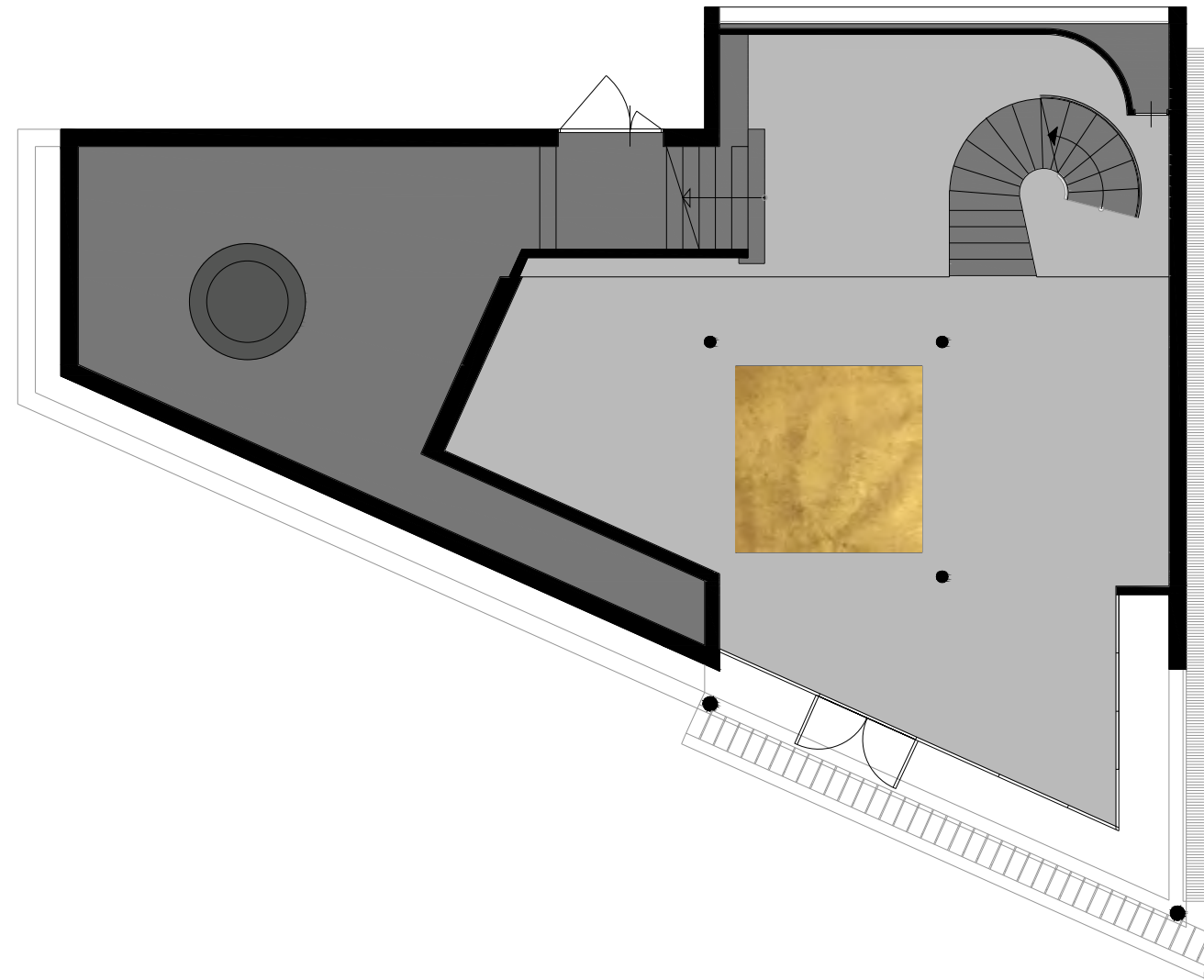
בית יוסף מציג דיוקן בשלושה חלקים, הממלאים את שלושת הקומות בביתן, נטמעות בו, הופכות להיות חלק ממנו, ועושות בו כשלהן.

בכניסה חלל מרובע סגור, מחופה משיחות זהב, המכיל בתוכו מאגר אובייקטים, נקודות ציון וליקוטים שאסף דדון במהלך השנים כמקורות השראה לגוף עבודתו (מגבת חוף עם דולפין מחייך והכתוב ישראל או שקית ניילון עם שער עיתון המכריז על השלום). אלה מהווים מפתחות לעבודות הממלאות את קירותיה של קומת הבינים – המקום בו פוגש האמן את הציבור ושם השליטה שלו הולכת ופוחתת. במרכז חלל זה בריכה עגולה מאבן בזלת שחורה המייצרת עירפול, סירקולציה מעגלית המכריחה את המבקר לנוע סביבה. טפטוף איטי של המים שיתרחש מהתקרה שבקומה העליונה, כמו מייצר מקצב, מזמין את הצופה להשתהות. זהו המקום של האתנחתא וההתרעננות ברוח מזרקות המים במערב ובמזרח. רוחבה של שפת הבריכה ושטיחי פרווה שהוטבלו בצבע זהב מציעים אפשרות לעצירה מלאה במקום בו העין עמוסה במגוון עבודות האמנות שיוצגו על הקירות בארגון נוסח קונצ'קאמר/חדר פלאות

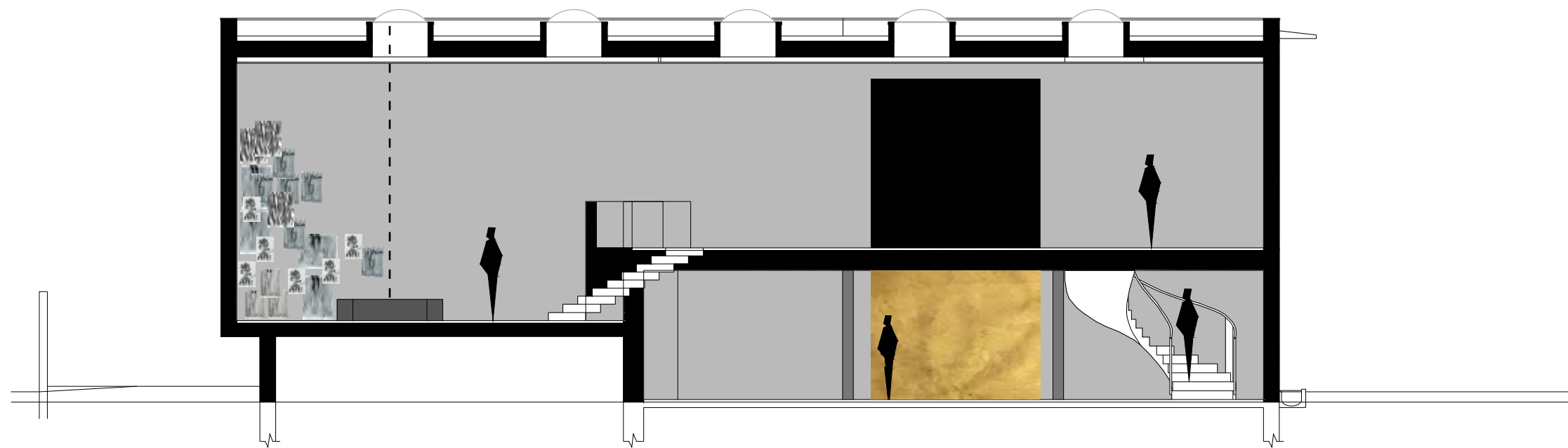
דו מימדי. בקומה העליונה אל מול החלון הגדול של הביתן מוצבת קובייה, הפעם היא שחורה ואטומה והיא מכילה ספריה ומיטה. ההתכנסות והאינטימית שתכנון הקומה מייצר, כמו מרחפת בין התקרה לרצפה, הגישה אליה דרך גרמי המדרגות המייצרים סקרנות ושואבים את הסירקולציה אל הקצה, נעים סביבה ומאתגרים את הצופה לחדור אל הקובייה, להיכנס אל תוכה. דגם מושגי זה של החלל הסגור, המיטה והספרים מהדהדים את הקשר חיים – מנוחה/ שינה/ "מוות קטן" והם מרפרפים לתוכנית של מבני קבורה מצריים עתיקים. מרחב שבו חדר המינחות הנמצא על פני האדמה משמש לאכלוס חפציו של המת כקפסולה של חיו.

שלושת החלקים ויחד איתם מערכת האלמנטים של הביתן מייצרים סיסטמה המאפשרת באמצעות כלים אמנותיים ואדריכלים אלה פירוש ויזואלי ותלת מימדי, קוהרנטי של העירפולים וקני המידה השונים שבין החיים למוות שבין העולם הזה העולמות הקודמים ולעולמות הבאים. כל אלה המסומנים בתרבות בצורות הבעה ברורות לא רק על ידי חללי הקוביות אלא גם על ידי קו וצבע ודימוי בעבודות האמנות.

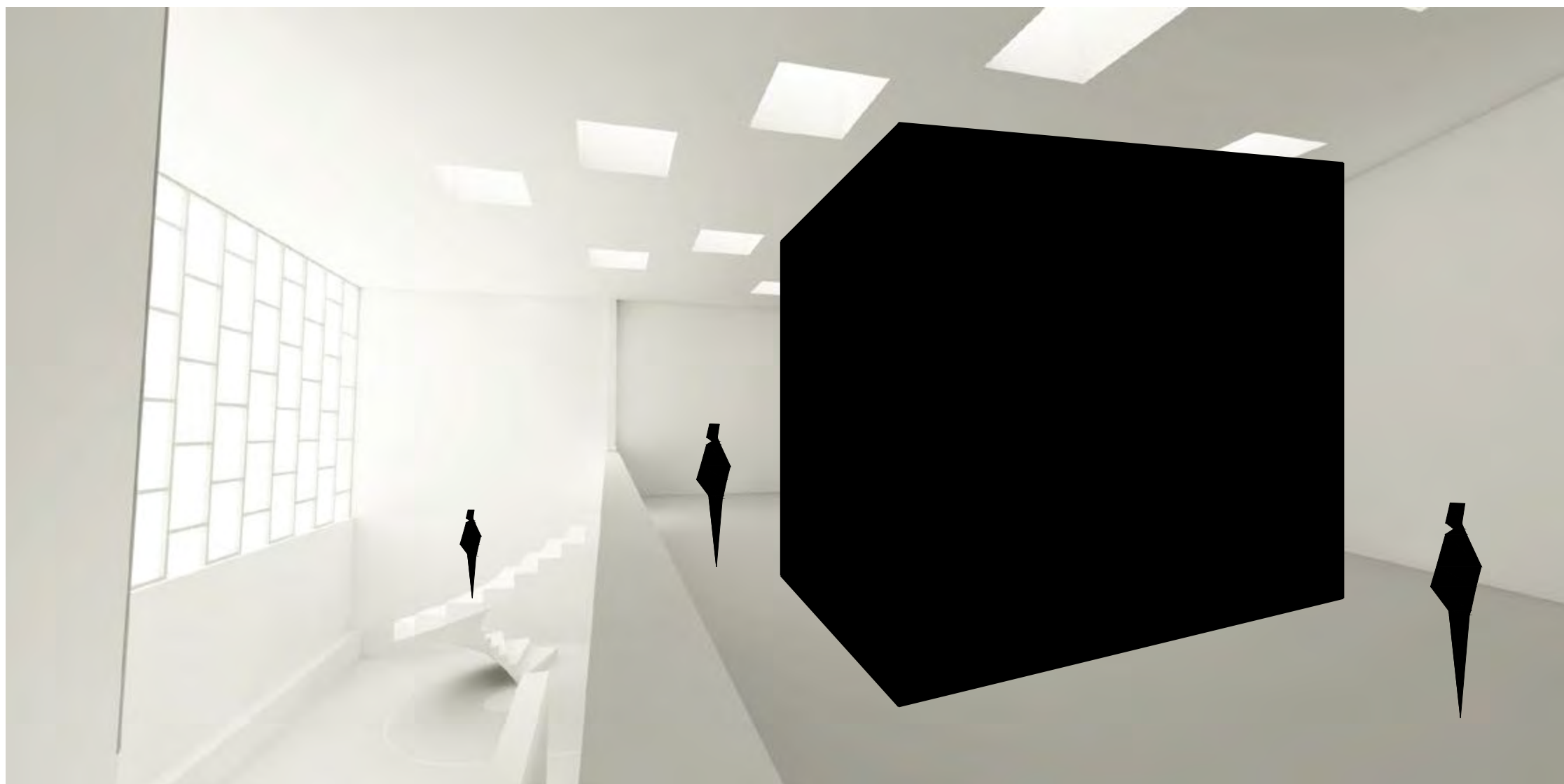

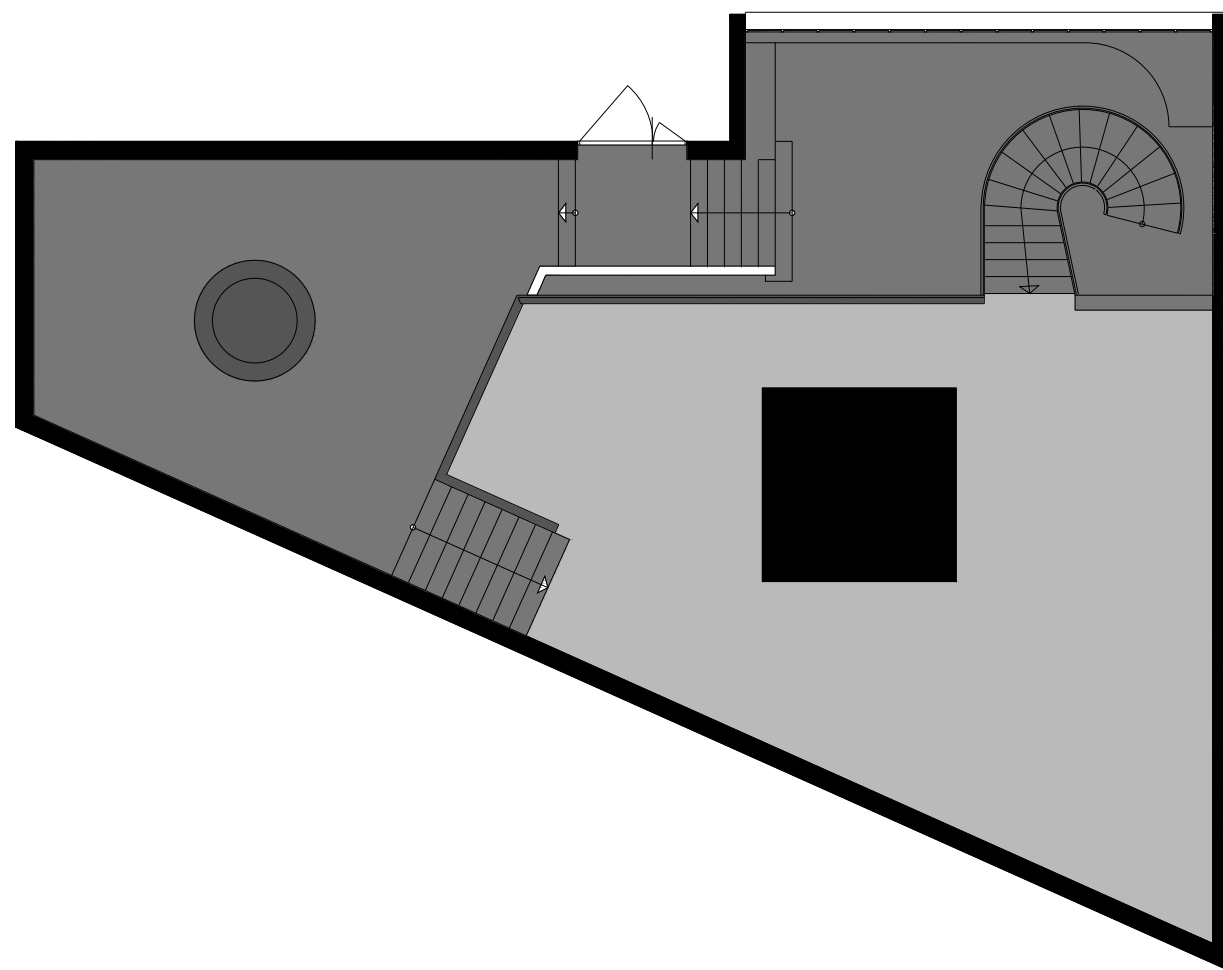

דרורית גור אריה

נולדה בישראל וחיה בה. מנהלת ואוצרת ראשית של מוזיאון פתח תקווה לאמנות. יזמה את פתיחתו המחודשת של מוזיאון פתח תקווה כמוזיאון לאמנות עכשווית, ואת הקמת "ספוט" חלל הקולנוע והמדיה של המוזיאון. אצרה עשרות תערוכות של אמנים ישראלים ובינלאומיים בישראל ובזירה הבינלאומית, ופרסמה ספרים ומאמרים בישראל ובכתבים בחו"ל. חוקרת תרבות ואמנות שמתמקדת בין השאר בנושאים של רב תרבותיות ויחסים בין מרכזים הגמוניים ופריפריה. מרצה ללימודי מוזיאולוגיה בחוג לתולדות האמנות, אוניברסיטת תל אביב ובחוג ללימודי תרבות במכללת ספיר. בשנת 2010 הוכתרה כ"אוצרת מספר אחת" בדירוג המוזיאונים הבינלאומי של מגזין Monocle. בשנת 2012 זכתה בפרס האוצרות מטעם משרד התרבות, ונמנתה בין עשרת המשפיעים בשדה התרבות הישראלי מטעם מגזין פורבס. שימשה אוצרת אורחת במסגרת ה-The Mediations Biennial, פוזנן, 2012.

תערוכות (מבחר)

16 עבודות, מיכאל גיטלין, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2014 / **מידה כנגד מידה**, (יחד עם הילה כהן שניידרמן), מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2014 / **פיוצ'ר ליין טורס**, מוטי וגיל, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2013 / **אשמורת אחרונה**, טליה קינן, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2013 / **זוירושלים, מר פאוזוליני**, אמיר יציב, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2013 / **A - gravity**, Faust, האנובר, 2013 / **The Unknown**, Mediations Biennial, פוזנן, 2012 / **Feature**, Shezad Dawood, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2012 / **אמנות חברה קהילה**, מיקה רוטנברג, אלונה הרפז, צמי רוסיידו סייחון, קתרינה שדה, קבוצת מוסללה, אורי רוזנווקס, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2012 / **אופקים**, ז'וזף דדון, צבי אפרת, קובלסקי־אפרת אדריכלים, דן חסון, איציק קריספל, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2012 / **האוצר**, שחר מרכוס, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2012 / **שברים טקטוניים**, בית מני, תל

אביב, 2012 / **בקצה העולם כאן - מבט קולנועי על הדרום**, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2011, הגלריה האוניברסיטאית, אוניברסיטת תל אביב, 2012 / **ימים נוראים**, דפנה שלום, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, Oslo Kunstforening, 2011 / **זאלה**, איציק בדש, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2010 / **מפת סאונד**, אילן גרין, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2010 / **גיאורגופוליס** דור גז, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2009 / **שמחה גדולה הלילה**, נבט יצחק, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2009 / **Sleep**, Andy Warhol, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2008 / **ציון טרילוגיה קולנועית**, ז'וזף דדון, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2007 / **מרחב ביניים**, שויה אזארי, גולסון קרמוסטפה, נדב ויסמן, ליאב מזרחי, טל אמיתי, רות כהן גת, רפאל כהן וניצן סט, עפרי כנעני, אנדריאנה לארה, נטי שמיע עפר, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2007 / **פינה מקופלת**, גדעון גכטמן, במסגרת פרויקט מושג ראשוני, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2007 / **מחסן זמן**, יהושע נוישטיין, ארז ישראלי, רויטל בן אשר-פרץ, ורדה גצוב, יעל ברתנא, שי צורים, רות כהן גת, אורית רץ, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2004 / **צעקה - דימויים אקספרסיוניסטים בעט ובמכחול במעבר המאה**, ארנסט בארלאך, קתה קולביץ, מקס בקמן, גיאורג גרוס, לודויג מיידנר, אדוארד מונק, אוסקר קוקושקה, אריק הקל ועוד, הגלריה האוניברסיטאית, אוניברסיטת תל אביב, 1992.

פרסומים (מבחר)

המוזיאון, ערך שימוש, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות והוצאת רסלינג, (עומד לצאת לאור) / **יסמין גודר**, בעריכת דרורית גור אריה ואבי פלדמן, מוזיאון פתח תקווה לאמנות (עומד לצאת לאור). / דרורית גור אריה, "חסר השלם", בתוך **16 עבודות מיכאל גיטלין**, קטלוג תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2014 / דרורית גור אריה, "על האקראיות", בתוך: **1200 ק"ג אדמה - אריאל ריכמן**, קטלוג תערוכה, בעריכת הילה כהן שניידרמן, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2013 / דרורית גור אריה, "טווים מחדש אופקים", בתוך: **אופקים**, ז'וזף דדון, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2012 / דרורית

2006 / **מחסן זמן**, קטלוג תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2004 /
"מי מפחד מאדום, צהוב וכחול: על תערוכתו של ברנט ניומן בטייט מודרן לונדון", **סטודיו**, עריכה
שרה ברייטברג) גיליון 141, 2003 / **צעקה - דימויים אקספרסיוניסטיים בעט ובמכחול**, קטלוג
תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, אוניברסיטת תל אביב, 1991 / **מותר** גיליון 1, בעריכת דרורית
גור אריה, אוניברסיטת תל אביב, 1992.

פרסומים וכנסים בחו"ל

Drorit Gur Arie, "Etti Abergel's Dreamcatcer", in: **About Paper: Israeli Contemporary Art**, (ed. Georgia Calo), Post Media Books, Milano, 2012 / Drorit Gur Arie "Note on Contemporary space", in **the Beauty of Japheth in the Tents of Shem: Studies in Art History in Honour of Mordechai Omer**, ed. Hana Taragan, Nissim Gal, Tel Aviv University, 2010. / Drorit Gur Arie, "On the work of Yael Bartana & Varda Getzow", in **Inside-Out Contemporary Israeli Artists**, ed. Octavio Zaya, Marco Vigo, Spain, 2006 / Drorit Gur Arie, "Fair Stressed Demeter" in **Insatiable**, catalogue of exhibition of Orit Raff, Julie Saul Gallery N.Y., 2005 / The Political Revisited: Politics of Otherness in Contemporary Israeli art, NIMAC, Nicosia, 2013 / The Post Global Biennale Pavillion, Venice Biennale 2013 / About Paper, museum Marco, Roma, 2012.

גור אריה, "ברוחב יד", בתוך: **ארץ אינסוף - מיקה רוטנברג ואלונה הרפז**, בעריכת דרורית גור אריה, 2012 / דרורית גור אריה, "סליחות ומחילות", בתוך: **ימים נוראים: טרילוגיה, דפנה שלום**, בעריכת דרורית גור אריה, 2011 / דרורית גור אריה, "לחולל ולהשפיע: פרקטיקה אוצרותית במרחב הישראלי", בתוך: **אוצרים בע"מ**, בעריכת רויטל בן אשר-פרץ, 2011 / דרורית גור אריה, "בדרך לשום מקום: על מטאדור המלחמה של אבנר פיינגלרנט", בתוך: **אוצרות דרום**, בעריכת ארז פרי ואבנר פיינגלרנט, פסטיבל קולנוע דרום, 2011 / דרורית גור אריה, "שירת נשים" בתוך: **זאלה, איציק בדש**, ספר תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2010 / דרורית גור אריה, "תופי מלחמה", בתוך: **בקצה העולם כאן - מבט קולנועי על הדרום**, קטלוג תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2010 / דרורית גור אריה, "על אופק אבוד בשנגרילה: הצילום המטופל של אורית רף", בתוך: **שנגרילה**, ספר תערוכה, גלריה נגא, תל אביב, 2010 / דרורית גור אריה, "חייך אכלת אותה", קטלוג תערוכה של אלעד רוזן לרגל פרס מוזס לציור, בית האמנים, ירושלים, 2010 / דרורית גור אריה, "מסדר של שפה", בתוך: **גיאורגופוליס - דור גז**, ספר תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2009 / דרורית גור אריה, "וארץ לא תשקוט", גיליון מיוחד על עבודתו של ז'וזף דדון", **הכיוון מזרח**, גיליון 17, בעריכת דרורית גור אריה. / דרורית גור אריה, "אתה ראשון יא צדוק: על יצירתו של תמיר צדוק", **הכיוון מזרח** 16, בעריכת עומרי הרצוג ובת שחר גורמזאנו גורפינקל, 2008 / דרורית גור אריה, "זמן שינה" ו"ישנים ולא ישנים: על Sleepo סרטו הראשון של אנדי ורהול", בתוך: **נדודי שינה**, קטלוג התערוכה מוזיאון פתח תקווה לאמנות, בעריכת דרורית גור אריה, 2008 / דרורית גור אריה, "קיר, מיטה ונעלי בית: על הנשים בציוריו של יוסי מרק", בתוך: **קטלוג התערוכה**, גלריה שלוש, תל אביב 2008 / דרורית גור אריה, "ספר במדבר" בתוך: **ציון - טרילוגיה קולנועית, ז'וזף דדון**, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2007 / **פינה מתקפלת, גדעון גכטמן**, קטלוג תערוכה, בעריכת דרורית גור אריה, 2008 / דרורית גור אריה, "מרחב ביניים" ו"מרחב מעורער, דיירים זמניים" בתוך: **מרחב ביניים**, בעריכת דרורית גור אריה, מוזיאון פתח תקווה לאמנות, 2007. דרורית גור אריה, **שועל בלול תרנגולות: על עבודתו של אסי משולם**, מוזיאון פתח תקווה לאמנות 2006 / דרורית גור אריה, "גולה סנגם", **הכיוון מזרח**, בעריכת קציעה עלון, גיליון 11,

YOSEF JOSEPH YAAKOV DADOUNE

Site: www.josephdadoune.net

Wikipedia

Solo exhibitions (Selection)

- 2016** << Pour qui sont ces serpents qui sifflent sur vos tetes>>, (Curator: Isabelle Bourgeois), Beit Uri and Rami Nehostan Museum, Kibbutz Ashdod Yaakov Meuhad, Israel
- 2015** Guest artist Joseph Dadoune, (Curator: Isabelle Bourgeois), PAREIDOLIE the international contemporary drawing fair, Marseille, France
- 2014** Le Kiosque Noir, Espace d'art le Moulin, La Valette, France
- 2014** Le Musee Noir, Galerie Eva Vautier, Nice, France
- 2012** Ofakim, (Curator: Eyal Assulin), Sapir College's School of Art, Sderot, Israel
- 2012** Ofakim, (Curator: Drorit Gur Arie), La Bulle, French Institute, Tel-Aviv, Israel
- 2012** Ofaqim, (Curator: Drorit Gur Arie) Petach Tikva Museum, Petach Tikva, Israël
- 2008** 3 films by Joseph Dadoune (Premier-monographie), Tel Aviv Cinematheque, Tel Aviv, Israel
- 2007** Joseph Dadoune A Cinematic Trilogy, (monographie) (Curator: Drorit Gur Arie) Petach Tikva Museum, Petach Tikva, Israël
- 2007** Purifying Love, curator: Dr Sania Papa, Track7artsLaboratorium, Athènes, Grèce
- 2007** Project Room #1: « Universes », Galerie Martine Aboucaya, Paris, France
- 2006** Milk Teeth, Janco Dada Museum, Ein Hod, Israel
- 2006** Chanti, Espace expérimental, Le Plateau Contemporary Art Center / FRAC Ile de France, Paris, France
- 2005** images from the movie Universes, EspaceCulture, in association with the 6th Israeli film festival, Marseille, France

- 2004** Universes, Joël Scholtès Gallery, Nice, France
- 2004** Universes, Alon Segev Gallery, Tel-Aviv, Israel
- 2004** Universes, the artists' house, Jerusalem, Israel
- 2002** Limited Club, Joël Scholtès Gallery, Nice, France.
- 2001** The Cold Room, French Institute, Tel-Aviv, Israel
- 2001** Bienvenue au Club, Alon Segev Gallery, Tel-Aviv, Israel
- 2001** La Viande Autrement / L'autre Substance - Mode d'emploi... Passage de Retz, Paris, France
- 2000** Le Cabinet / Temple, Eric Dupont Gallery, Paris, France
- 1999** Prophylaxie Production, Galerie du Tableau, Marseille, France
- 1999** Le Réduit, observation / concentration - The Organ, emission / reception, Espace d'art Contemporain Le Faubourg, Strasbourg, France
- 1996** Les Valises Itinérantes, Le Chanjour Gallery, Nice, France

Group exhibitions (Selection)

- 2016** Alt- Neu, (Curator Nogah Davidson), Rosenbach Contemporary, Jerusalem
- 2015** TRIBU, Galerie Eva Vautier, Nice, France
- 2015** Imago Mundi. Luciano Benetton Collection, Mappa dell'arte nuova - Fondazione Giorgio Cini, Venise
- 2015** Bibliologia: The Book as Body, (Curators: Drorit Gur Arie & Raphael Sigal), Petach Tikva Museum, Petach Tikva, Israël
- 2015** Stains and Stampings, Mizrahi and Palestinian Identity in Visual Art in Israel, (Curators: Shula Keshet & Farid Abu Shakra), Achoti (Sister) Tel Aviv and The Art Gallery, Nazareth
- 2015** Twelve Knives, (Curator: David Wakstein), Contemporary Art Stations, Ramla, Israel
- 2015** « Expressions méditerranéennes. De la poésie à l'engagement », PhotoMed', Hôtel des Arts, Toulon, France
- 2015** Recurrence: Rituals, Place, and History, (Curator: Drorit Gur Arie) The Nicosia Municipal Arts Centre & the Pierides Foundation, Nicosia, Cyprus
- 2015** A une année lumière, Galerie Eva Vautier, Nice, France

- 2015** Border Notes, Eyal Assulin and Yosef Joseph Dadoune, (Curator: Ziva Yalin) Be'eri gallery, Kibbutz Be'eri, Israel
- 2014** Joseph Dadoune & Raoul Hébréard, DESSINS, (Curator: Isabelle Bourgeois) Maison Blanche, Marseille, France
- 2014** Inhabiting the World, (Curator: Olivier Kaepelin), Busan Biennale 2014, Busan, Korea (Republic of)
- 2014** Projecting Art - Curator: Sophia Dekel-Caspi, Ilana Goor Museum, Jaffa, Israel
- 2014** Mazal U'braha, Myth and Superstition in Contemporary Israeli Art, (Curator: Carmit Blumensohn), Beit Hatfutsot, Tel Aviv, Israel
- 2014** Ruins, (Curator: Nitsa Peri), City Lights, Aneba Parc, Modiin, Israel
- 2014** LES DÉSASTRES DE LA GUERRE, 1800-2014, (Curator: Laurence Bertrand Dorleac) Louvre Museum, Lens, France
- 2014** Until you get out of my voice, (Curated by: Yuval Beaton & Roni Cohen-Binyamini), Ashdod Art Museum, israel
- 2014** "Confluence: Israel", (Curator: Shosh Dagan), Art Center Sarasota, USA
- 2014** Measure for Measure, (Curators: Drorit Gur Arie & Hila Cohen-Schneiderman), Petach Tikva Museum, Petach Tikva, Israël
- 2014** Confrontation" (Curator: Marie Shek), Galerie Le Minotaure & Galerie Alain Le Gaillard, Paris, France
- 2013** Expo-étagères « 21/12 », (By: Audrey Illouz, Nathalie Brevet & Hughes Rochette) La Ruche, Paris, France
- 2013** No Place (Curator: Jonathan Touitou) BAAD Reservoir Gallery, Bezalel Academy of Arts and Design, Tel Aviv, Isarel
- 2013** "Paris - Tel-aviv, a history of black & white", (Curator: Marie Shek), The Salon Art+Design, New York, USA
- 2013** SEXE, HUMOUR & ABSTRACTION - Texte: Bernard Marcadé Scénographie: Mathieu Mercier, GALERIE LE MINAUTORE, FIAC 2013, Paris
- 2013** Honey, I rearranged the Collection - Philippe Cohen Collection (Curator: Ami Barak) Passage de Retz, Paris
- 2013** CroSSing SpaCe „Hotel de inmigrantes“, Kunsthalle Faust, Hannover, Germany
- 2013** SCHWereloS, (co-curated by Drorit Gur Arie & harro Schmidt), Kunsthalle Faust, Hannover, Germany
- 2013** The Compromised Land: Recent Photography and Video from Israel, (co-curated by Helaine Posner, guest curator Lilly Wei), Neuberger Museum of Art, NYC, USA
- 2013** Black Point, (Curators Shula Keshet & Yoram Blumenkrantz), Black Night event, Achoti (Sister) house, Tel Aviv
- 2013** Rise Be'er, MA curators program (Stav Bar On & Stav Tehodor) Ben Gourion University, Habeer, art and Visual media center, Beer Sheva, Israel
- 2013** MOMENTUM Paris - Tel Aviv - Paris, (Curator Marie Shek), Galerie Minotaure, Tel Aviv, Israel
- 2013** En Route, (Curator: November Wanderin), Gallery Ermanno Tedeschi, Tel Aviv, Israel
- 2013** The Appearance of Images (Curator: Audrey Illouz) , Fondation Ricard, Paris, France
- 2013** Lyrical Correctness (Curator: Micha Kirshner) Wizo Haifa Academy of Design and Education, Haifa, Israel
- 2012** Great Wide Open: New and Old in the Collection, (Curator: Amitai Mendelsohn), The Israel Museum, Jerusalem, Israel
- 2012** The Unknown, (Curator: Drorit Gur Arie), Mediations Biennale, Poznan, Pologne
- 2012** Frontières/Territoires, (Curator: Maud Calmé et Luc Texier), ArtCourtVideo, Palais de l'Achevêché, Arles, France
- 2012** Black Box, (Curator: Rami Maymon), #2 International Photography Festival, Jaffa Port, Israel
- 2012** Tectonic Faults, (Curator: Drorit Gur Arie), Beit Mani (Mani House), Tel Aviv, Israel
- 2012** Terra Mediterranea – In Crisis, (curated by Yiannis Toumazis) the Nicosia Municipal Arts Centre, Nicosia, Syprus
- 2012** In memory of Boaz Tal (Curator: Dr Sorin Heller), The artists' house, Tel Aviv, Israel
- 2012** ICI/PARIS - Curator Marie Shek, Galerie Michel Rein, Paris, France
- 2012** Le désir de Paris, (Curator: Svetlana Reingold), Musée Mané Katz - Haïfa, Israel
- 2012** Baad Influence, BAAD Reservoir Gallery, Bezalel Academy of Arts and Design, Tel Aviv, Isarel
- 2012** The Armory Show, Vivian Horan Gallery, NYC, USA
- 2012** Works on paper, Vivian Horan Gallery, NYC, USA

- 2012** "Israel From Within and from Without", (Curators: Rinat Harel, Holland Dieringer, and Stuart Steck) Good Question Gallery, New Jersey, USA
- 2011** inSALAAM inSHALLOM (Curator: Ayelet Bitan Shlonsky & Claudette Zorea), Beit H'air - Urban Culture Museum, Tel Aviv, Israel
- 2011** Site Specific (Curator: Carmit Blumensohn) The Open University Department of Literature, Language and the Arts, Raanana, Israel
- 2011** Lyrical correctness (Curator: Katharina Mayer), August-Pieper-Haus Bischöfliche Akademie, Aachen, Germany
- 2011** Southern Spirit - Aspects of the Negev in Contemporary Israeli Art (curator Dr Dalia Manor) The Genia Schreiber University Art Gallery, Tel Aviv University, Tel Aviv, Israel
- 2011** AD - DRESS: Thoughts on Garments, (Curator: Sophia Dekel-Caspi), Jerusalem Artists' House, Jerusalem, Israel
- 2011** Southern Spirit, Aspects of the Negev in Contemporary Israeli Art (curator: Dr Dalia Manor), Negev Museum Beer Sheva, Beer Sheva, Israel
- 2011** Home, Memory, Place: Negev, (curator: Israel Rabinovitsh), Kay academic college, Beer Sheva, Israel
- 2011** Lyrical Correctness, (curator: Katharina Mayer), FiftyFifty Galerie, Dusseldorf, Germany
- 2011** Schwarze Wiede Chaye, (Curator: Liav Mizrahi), Zamac Contemporary Art, Tel Aviv
- 2011** "Israel From Within and from Without", (Curators: Rinat Harel, Holland Dieringer, and Stuart Steck) Rubin-Frankel Gallery, Boston University Hillel, Boston, USA
- 2011** site specific, (Curator: Carmit Blumensohn), 10 Gallery, Bet Michal, Rehovot, Israel
- 2010** Far away, Right here, (A project by: Fabio Morais & Marilá Dardot), 29th São Paulo Biennial, Sao Paulo
- 2010** The Exotic West, (Curator: Dor Guez) The Jewish Cultural Centre, parallel to the São Paulo Biennial, Sao Paulo
- 2010** Fresh Paint 3, Inga Gallery of Contemporary Art, Tel Aviv, Israel.
- 2010** The "Old Man": David Ben-Gurion and His Legacy in the Mirror of Israeli Art, (Curator Prof. Haim Maor), Ben-Gurion University of the Negev, Israel
- 2010** In Detail: From the Collections of Arnie Druck (Curator: Yeala Hazut), Haifa Museum of Art, Haifa, Israel
- 2009** The Winners for 2008 The Ministry of Culture and Sport, Prizes in Art and Design, (Curator: Galia Bar Or) Museum of Art, Ein Harod, Israel.
- 2009** Consolation (Hosting by: David Adika) Inga Gallery of Contemporary Art, Tel Aviv, Israel.
- 2009** Forbidden Junctions, (Curator: Dor Guez) The Israeli Center for Digital Art, Holon, Israel.
- 2008** Silencio!, (Curator: Audrey Illouz) Vermelho Gallery, Sao Paulo, Brazil
- 2008** Local, 10 Exhibitions. (Curator: Shelly Cohen) The Architect's House Gallery, Jaffa, Israel
- 2008** Sehnsucht (Aspiration), (Curator: Dr Georges Armaos), Light & Sie Gallery, Dallas, Usa
- 2007** Of Ar, The architecture worker, Commissariat: Shelly Cohen, Architecte & Dr Shani Bar-On, The Gallery of the Achitect house, Jaffa, Israel
- 2007** "Crossings" The Nicosia Municipal Arts Centre, The Pierides Foundation, Nicosia, Cyprus
- 2006** In Between Places: New Art from Israel (curator: Kari Conte), Vivian Horan Gallery, New York, United-States
- 2006** New Territories (curator: Michel Dewilde) Hall de Bruges, Belgium
- 2005** Beyond The Walls, Daniel Azoulay Gallery, Miami, USA
- 2005** Arab Jews and Arab (curators - Shula Keshet and Zahad Harsh, kufur-kassem), Israel
- 2005** Border Lines Action Field KODRA 2005. Curator: Sania Papa, Kalamaria, Thessaloniki, Greece.
- 2005** Israeli photographers Photographing Themselves Photographing, (curator: Prof Mordechai Omer) - The Genia Schreiber University Art Gallery - Tel-Aviv University Ramat Aviv, Tel-Aviv, Israel
- 2004** "Natural Phenomena: Horizon Bound", Daniel Azoulay Gallery, Miami, USA
- 2004** "you don't look hungry to me..." (curators: Michal Shamir & Orly Welkovsky), Limbus Gallery, Tel Aviv, Israel
- 2004** In memory of Dan Zakhem, Shelter 209, Tel Aviv, France
- 2003** "Tunnel Vision: A Contemporary Visual Odyssey", Daniel Azoulay Gallery, Miami, USA

- 2003** "Sharks in the Morning", Daniel Azoulay Gallery, Miami, USA
- 2003** Israeli Object / a Matter of Time (curator: Tsofia Dekel), The Israel national museum of science, planning & technology, Daniel & Matilde Recanati Center, Haifa, Israel
- 2002** Hot City, Daniel Azoulay Gallery, Miami, United States
- 2002** Arts & Food (curator: Hagite Elon), The Israel Museum, Jerusalem
- 2002** Jouets d'artistes, Joël Scholtès Gallery, Nice
- 2002** Clinique, Rosenfeld Gallery, Tel-Aviv, France
- 2001** The Cold Equator, Daniel Azoulay Gallery, Miami, United States
- 2001** Jolie attaque pour perdre, La Station, Espace des arts, Colomiers, France
- 2000** Kaléidoscope, Mediarama Logoscope, Monaco
- 2000** Lucy sweetie darling, Roselyne & Patrick Michaud collection, La Station, Galerie du Château, Nice, France
- 2000** Pioneer Hotel, Triangle France, la Friche la belle de mai, Marseille, France

Screenings (Selection)

- 2015** Ofakim | Holon | Jaffa | Hatikva, Inbal - Multidisciplinary Ethnic Center, Tel Aviv
- 2015** The Pandora's vase - Cinema'rtistes, Ferme de la Chapelle, (Curated by ImagesPassages Annie Aguetaz), Grand Lancy, Suisse
- 2015** « L'homme et la machine », cinéma Le Parc, (Curated by ImagesPassages Annie Aguetaz), La Roche sur Foron, France
- 2014** The Giant, (Curator: Eitan Buganim), artists studio Tel Aviv, Tel Aviv Israel
- 2013** mini colloque « Ruptures, de la tabula rasa à la postmodernité » By Elodie Antoine, Villa Arson, Nice, France
- 2012** inSALAAM inSHALLOM (Curator: Ayelet Bitan Shlonsky & Claudette Zorea), Beit H'air Urban Culture Museum, Tel Aviv, Israel
- 2010** Others2Specify (Curated by: SpecifyOthers) White Box, NYC
- 2007** Fiac cinema (Guest curator: d.c.a / Centre Photographique d'Ile-de-France) Palais de Tokyo, Paris

- 2007** Film Museum Dusseldorf, Dusseldorf
- 2006** Filmés au Louvre, (Curator: Marie-Laure Bernadac) The Louvre Museum, Paris, France
- 2006** CROSSINGS a contemporary view, Fort Saint Angelo, Birgu, Malta
- 2006** Museum of Modern and Contemporary Art, Strasbourg, France in connection with the Apollonia project "Artists from here and there, a dynamics for the territories"
- 2005** Museum of Modern and Contemporary Art, Nice, France
- 2005** Le miroir, Marseille Museums theater, France

Grants

- 2012** Ecole supérieure des Beaux Arts, Toulon, France
- 2011** The Artis Grant Program, Artis, NYC, USA
- 2008** Young Artist's Prize, Israeli Ministry of Science, Culture & Sports Prize, Israel
- 2008** Artist Prize, South Film Festival, Sderot, Israel
- 2004** European Association for Jewish Culture, Paris, France
- 2003** Aide à la création, French Judaism Foundation, Paris, France
- 2001** Alliance Israélite Universelle, Paris, France

Festivals

- 2010** South Film Festival, Sderot, Israel
- 2009** City Shelter, Sapir Academic College, Sderot, Israel
- 2009** Displacement, (Curator: Irena Gordon) MusraraMix#9 International Festival for Art, Culture and Society, Musrara, Jerusalem
- 2008** South Film Festival, Sderot, Israel
- 2005** Focus on Israeli filmmaking, Marseille (6th edition)
- 2005** 5th Israeli film festival, Paris

Residences

- 2014** Schir Residency, Berlin, Germany
- 2012** Villa Tamaris, La Seyne sur Mer, France
- 2011** Artist Pension Trust studio, Brooklyn, USA
- 2007** Mishkan Amanim, Herzlia. Israël
- 2007** Gast Atelier Stadt Dusseldorf, Kunstler Hous, Dusseldorf, Allemagne
- 2006** Atelier de production, Centre Photographique d'Ile-de-France (Contemporary Art Center for Photography), Pontault-Combault, France
- 2006** Cité internationale des arts, Paris
- 2005** Apollonia Strasbourg & ArtBOX Grèce. (curator: Sania Papa. Kalamaria, Thessaloniki, Greece
- 2004-5** Cité internationale des arts, Paris, France
- 2000** Triangle France, Marseille, France

Curatorial Projects:

- 2006** Amit Berlovitz (Moi, Elles...) Relation photographique au féminin, Publisher: Raw Art Gallery, Tel Aviv, Israël (catalogue)
- 2004-2005** Vite ! Vite ! du Noir...Atelier 8422, Cité Internationale des Arts, Paris, France
- 2002** Clinique, Rosenfeld Gallery, Tel-Aviv, Israel (catalogue).

דורון פון ביזר

אדריכל, חוקר, מתגורר בלונדון. בימים אלה מחבר את עבודת הדוקטורט שלו ובמקביל מתכנן פרוייקטים בקנה מידה שונים בשיתוף פעולה עם משרדים בארץ ובחול.

אתר: www.vonbeider.com

2015 הכנת תזה לדוקטורט, האוניברסיטה לאומנויות לונדון, בית הספר לאדריכלות ברטלט.

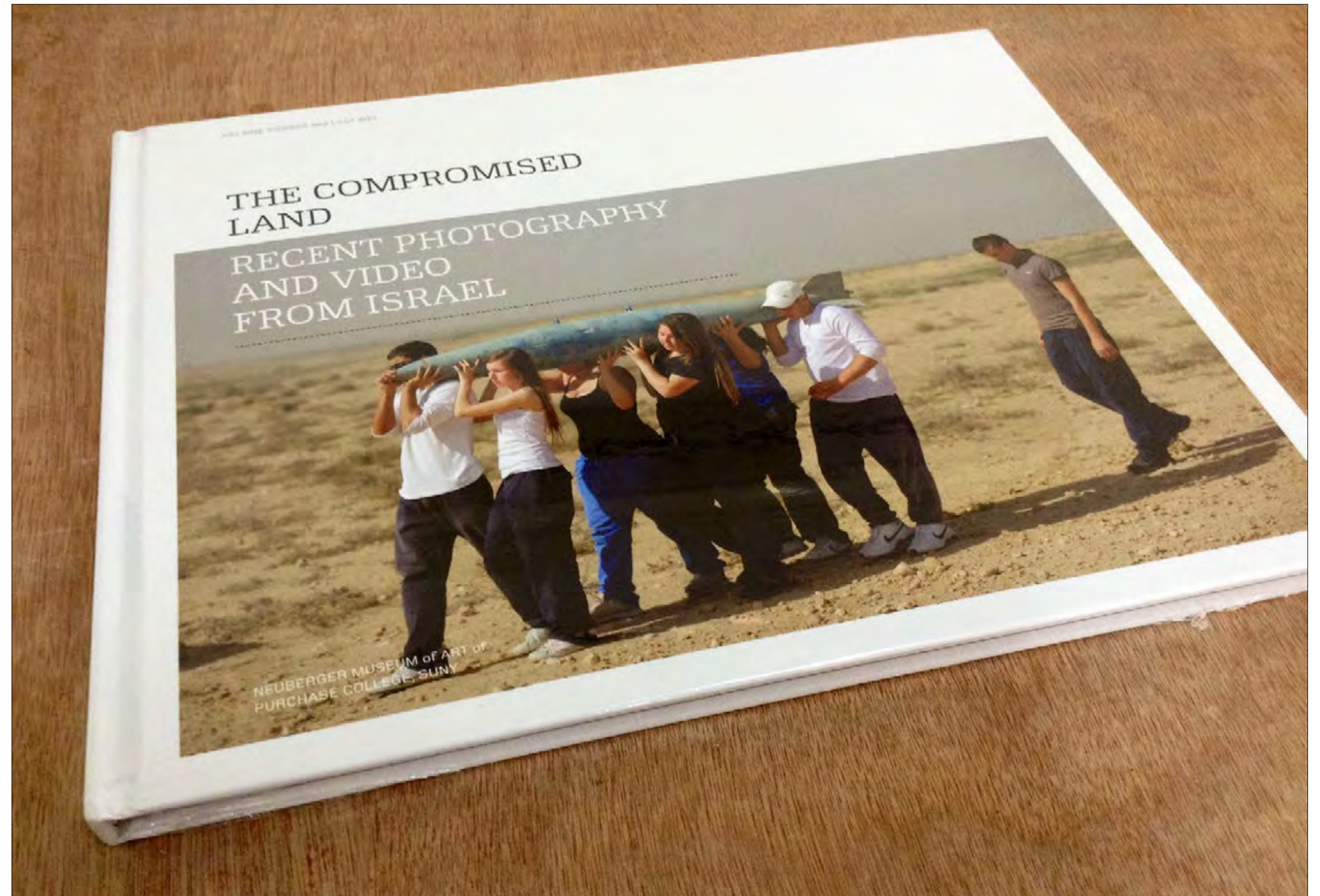
2013 אוניברסיטת גולדסמיט לונדון, תואר שני באדריכלות המחקר.

2010 אקדמיה לאומנות בצלאל ירושלים, תואר ראשון באדריכלות.

The Compromised Land
Recent photography and video
from Israel

-
Neuberger Museum of Art, USA, 2013

-
ed. Helaine Posner and Lilly Wei

A Communal Space and Cultural Hothouse

–
Yosef-Joseph Dadoune, Yitzhak Krispel,
Efrat-Kowalsky Architects, Dan Hasson /
Dadoune | von Beider / Director & Chief
Curator: Drorit Gur Arie / Editor: Drorit
Gur Arie / Design and production: Koby
Levy

–
Texts: Drorit Gur Arie, Shani Bar-On,
Audrey Illouz, Yosef-Joseph Dadoune
converses with Zvi Efrat

–
ISBN: 978-965-7461-04-4

© 2012, Petach Tikva Museum of Art

אופקים

אופקים
יוסף-יוסף דדון

פרויקט אופיק: מרחב קהילתי וחממה תרבותית
יוסף-יוסף דדון, איציק קריספל, אפרת-קובלסקי אדריכלים, דן חסון

בית
דדון | פון-בידר

Ofakim

Ofakim
Yosef-Joseph Dadoune

Of-Ar Project: A Communal Space and Cultural Hothouse
Yosef-Joseph Dadoune, Yitzhak Krispel, Efrat-Kowalsky Architects, Dan Hasson

Home
Dadoune | von Beider

אופקים

Ofakim

מזיאן, פתח תקווה: מוזיאון לאמנות לאמת tikva museum of art

Title:Ofakim

-

Date: 2010

-

Content:

Texts by: Shva Salhoove: Et l'adolescent
rêve

An Art & Social Project in Ofakim

by Joseph Dadoune

Available for free:

infos@inthedesert.org

-

Projet artistique et social à Ofakim

de Joseph Dadoune

Disponible gratuitement :

infos@inthedesert.org

-

Summary: An Art & Social Project in
Ofakim

by Joseph Dadoune.

-

Projet artistique et social à Ofakim
de Joseph Dadoune

Title: In the Desert: Dans le désert

-

Date: 2008-2009

-

Content:

An Art & Social Project in Ofakim

by Joseph Dadoune

Available for free :

infos@inthedesert.org

-

Projet artistique et social à Ofakim

de Joseph Dadoune

Disponible gratuitement :

infos@inthedesert.org

-

Summary: An Art & Social Project in

Ofakim

by Joseph Dadoune.

-

Projet artistique et social à Ofakim

de Joseph Dadoune

Title: Regarding Sion

À propos de Sion

-

Date: 2008-2009

-

Content: Yosef-Joseph Dadoune

Guest editor: Drorit Gur Arie

Hakivun Mizrakh [East-Word]

in collaboration with Petach Tikva

Museum of Art

Special Edition (17) Winter 2008-2009

-

Texts by: Haviva Pedaya, Drorit Gur Arie,

Dr. Yvonne Kozlovsky-Golan, Raphael

Sigal, Omri Herzog, Abdellah Taïa, Yoav

Shmuely, Amnon Raz Krakotzkin

Design and production: Koby Levy

-

Published by: Bimat Kedem Publishing

ISBN: 1565-4826

Petach Tikva Museum of Art

הכיוון מזרח כתבי-עת לתרבות וספרות

17

אודות ציון

יוסף-ז'וזף דרון

שבעה מיני זהב הם_03 חביבה פדיה
ההיפנוזה של הראשית:
על ציון ליוסף-ז'וזף דרון_32
עמרי הרצוג

בפתח: ההתחלה היא ציון_06 דורית גור אריה ובת-שחר גורמזאנו גורפינקל
יוסף_39 עבדאללה טאיה

וארץ לא תשקוט_09 דורית גור אריה
ציון: בין גילוי שכינה וגילוי הגר_44 אמנון ד'קרקוצקין

ציון בבת-העין - גנאלוגיה מורחית של משיחיות ביצירותיו של יוסף-ז'וזף דרון_17 יואב שמואלי

על אודות יוסף-ז'וזף דרון, ציון והמדבר_25 רפאל סיגל
ציון_54 חביבה פדיה

הכיוון מזרח 17 Hakivun Mizrakh

אודות ציון / À propos de Sion / Regarding Sion

במת קדם
מיתון
המחנה
המחנה
המחנה
המחנה

Hakivun Mizrakh [East-Word]

17

A Literary-Cultural Review

Regarding Sion / À propos de Sion

Yosef-Joseph Dadoune

There are Seven Gold Types_138 Haviva Pedaya
The Hypnosis of Beginning:
On Joseph Dadoune's *Sion*_95 Omri Herzog

Foreword: The Beginning is *Sion*_135 Drorit Gur Arie, Bat-Shakhar Gormezano Gorfinkel
Youssef_87 Abdellah Taïa

Land Be Not Silent_132 Drorit Gur Arie
Zion: Between Redemption of
the Shekhinah and the
Unraveling of Hagar_82 Amnon Raz-Krakotzkin

Une terre sans trêve_122 Drorit Gur Arie
Zion, Apple of My Eye,
Mizrahi Genealogy of Messianism in
Yosef (Joseph) Dadoune's Works_112 Yvonne Kozlovsky Golan

SioNoise_73 Yoav Shmuely
Zion_69 Haviva Pedaya

À propos de J. Dadoune, de *Sion*
et du désert_103 Raphaël Sigal

Title: Sion : A cinematic trilogy

Date: 2007-2008

Curator & editor: Drorit Gur Arie

Texts by: Drorit Gur Arie, Ruth Malul

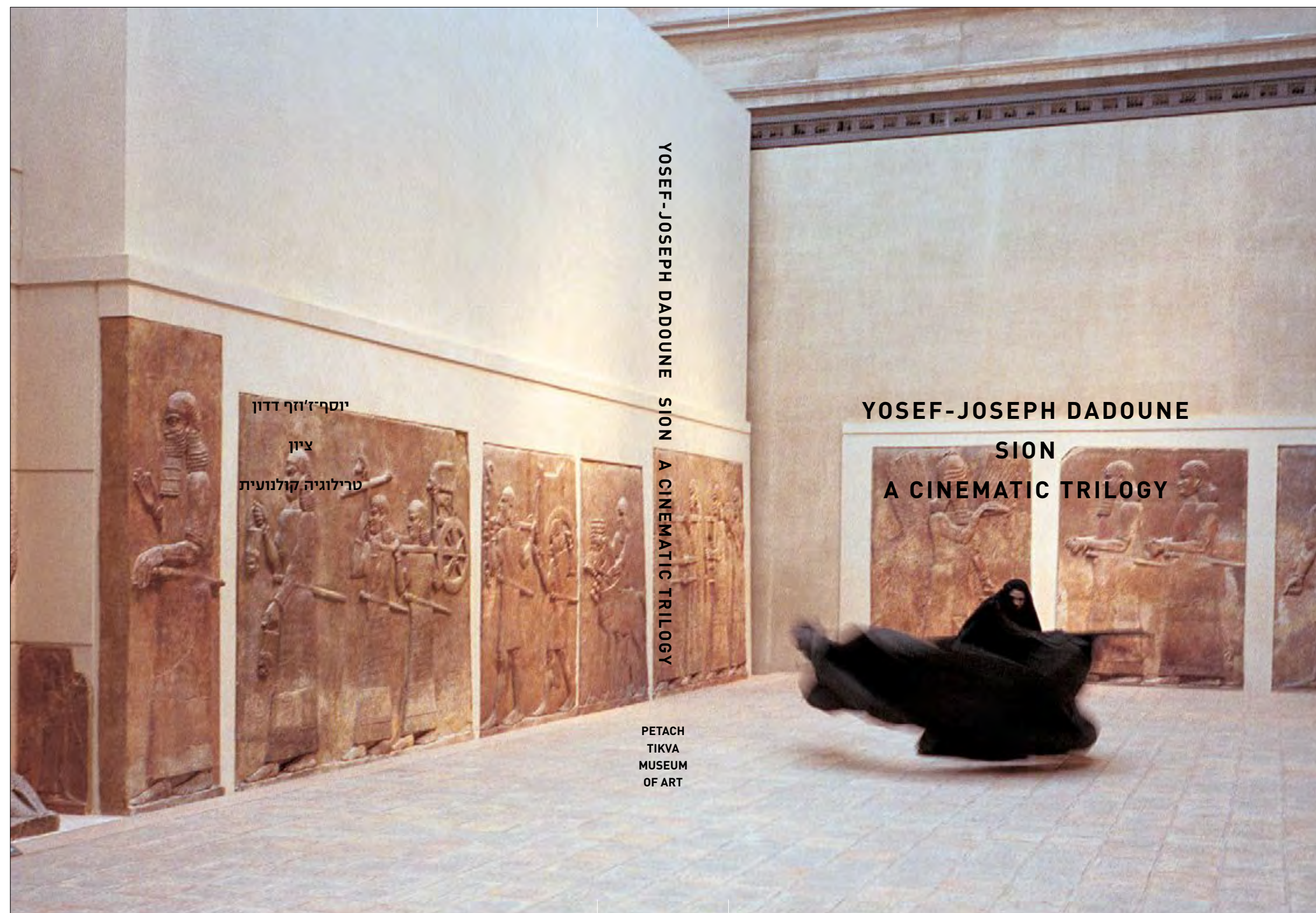
Zadka, Ktzia Alon, Fabrice Flahutez

Design and production: Koby Levy

Published by: Petach Tikva Museum of Art

ISBN: 978-965-911-1-0-3

Petach Tikva Museum of Art

Despite unstable regimes in neighboring Syria and Egypt...

Daniel Rauchwerger

ArtAsiaPacific

ALMANAC 2013 | voL. viii

ISRAEL

Official Country Name
STATE OF ISRAEL
Languages
HEBREW, ARABIC
Population
7,590,758
Median Age
29.4
GDP Per Capita
US \$31,000

Source: CIA World Factbook

Total Value of Art Exported
(UN Comtrade Database 2011)
US \$91,458,000
Arts Funding
US \$12,492,264
Art Programs
(University Level)
17
Student Enrollment
12,938

Source: Central Bureau of Statistics and Chen Tamir & Liran Golod

Museums Exhibiting Contemporary Art
30
Contemporary Art Galleries
(Commercial)
150
Contemporary Art Spaces
(Nonprofit)
80
Art Foundations
(NGO + Private)
11

Source: Compiled by Chen Tamir & Liran Golod (non-official)

Acknowledgments: Liran Golod, Aya Lurie, Irit Sommer, Chen Tamir, Dvir Gallery

JOSEPH DADOUNE, Ofakim, 2010, still from one-channel video installation, 14 min 47 sec. Courtesy Petach Tikva Museum of Art.

Despite unstable regimes in neighboring Syria and Egypt, and

an ongoing debate over Iran's nuclear-weapons ambitions, a dull soberness prevailed for much of the year in Israel. Prime minister Benjamin Netanyahu's solidly neoliberal path was hardly disturbed. In mid-November, a weeklong conflict with militants in the Hamas-controlled Gaza Strip, which included missiles launched at Tel Aviv, broke the calm. Under the current government, freelancers and artists continued with the little governmental support they received in the past, as state-funded and nonprofit institutions grew ever more deprived.

Influenced by its neighbors in the Middle East, though perhaps not as fully affected, Israel's economy entered a phase of recession from which it has not yet recovered. The country's media has suffered: *Ma'ariv*, one of Israel's three leading newspapers, shut down its print edition, while other publications such as *Yediot Acharonot* and *Haaretz* significantly reduced their staff count, showing the declining power of such strongholds for democratic debate.

Tel Aviv, Israel's cultural heart and home to most of the nation's galleries and nonprofit art institutions, arranged a new citywide project called "Art Year 2012," meant to promote global interest in the local art community through outdoor exhibitions and a range of events. Though this municipal approach is supportive of artists and galleries, the project was poorly conceived and executed, and also created resentment due to its overly

populist character.

In keeping with larger shifts in Israeli society, the most central and influential new initiative in the Israeli art scene this year was a private one: the opening of the exhibition space of the nonprofit **Shpilman Institute for Photography (SIP)**. The space, a compound that houses a large gallery and a small library, along with Shalom Shpilman's personal collection of approximately 700 photographs. SIP was inaugurated in May with "Luma - Modern Photography in the First Half of the 20th Century" (5/25-10/27), which focused on the New Vision movement in modern photography and included works by László Moholy-Nagy, Berenice Abbott and others next to a commissioned work by Chicago-based Israeli artist Jan Tichy. Shpilman, an exceptional figure in the local art world, known for his recent enthusiastic support of photography, is aiming to present a number of shows, curated by the institute's chief curator Aya Lurie, that will draw on iconic materials from the SIP collection as well as from emerging artists.

Although it had just opened the gates of its expansive new wing, the Amir building, the **Tel Aviv Museum of Art** began its year rather shakily in the absence of former director Mordechai Omer (1941-2011). It wasn't until eight months after Omer's death that the museum's board announced that Suzanne Landau, from the Israel Museum in Jerusalem, would function as the institution's new director and head curator.

Two exhibitions at the museum drew more attention than others: "Critical Mass" (6/1-12/8), a group show of contemporary art from India, curated by Tami Katz-Freiman, included works by sculptors and multimedia artists Shilpa Gupta, Jitish Kallat and Atul Bhalla, and "The Wandering Veil" (6/22-12/1), of Israeli-born, New York-based

Dadoune ou l'éloge de la périphérie

Lettre du Proche-Orient

LAURENT ZECCHINI

Dadoune, Joseph Dadoune, vous connaissez ? Pas encore ? Venez visiter l'exposition du musée d'art de Petah Tikva, une ville située au nord-est de Tel-Aviv dont le nom signifie « ouverture vers l'espoir ». C'est loin ? Alors voici un aperçu de Dadoune, artiste multiculturel et visionnaire, cinéaste et poète, qui a repris à son compte le vieux rêve de faire fleurir le désert culturel d'Ofakim, sa ville aux portes du Néguev, dont il a juré qu'elle échapperait à la malédiction de la « périphérie ».

Joseph Dadoune a 37 ans. Sa mère et lui se sont posés là, à Ofakim, un peu comme la cité a été posée sur le désert, en 1955, lorsque les pères de l'Etat juif avaient créé des « villes de développement », afin de peupler le pays et son désert. Près de soixante ans après, que reste-t-il de la vision d'un Ben Gourion, pour qui l'avenir d'Israël se

jouerait à sa périphérie ? Le Néguev, 60 % du territoire et... 8 % de sa population, a enterré bien des utopies démographiques.

Ce mouvement, l'exode vers le centre, est inéluctable : chaque année, des milliers d'Israéliens abandonnent la périphérie. Il y a à Ofakim une impression tenace de désespérance et de déglingue. Cela n'exclut pas le charme, mais ce regard esthétique n'est pas celui de ses 26 000 habitants, davantage concernés par un chômage à 16 % et des perspectives pour le moins arides. A moins bien sûr de choisir une carrière militaire, et de rejoindre les bases qui ont transformé le Néguev en gigantesque terrain de manœuvre.

C'est toute l'allégorie d'*Ofakim*, ce court-métrage que Joseph Dadoune a réalisé en 2010. Dix garçons et filles originaires d'Ofakim (« horizons » en hébreu) marchent dans le sable en portant un gros missile

sur l'épaule. Ils avancent sans un mot et sans expression, passent devant l'usine désarticulée Of'Ar, se rendent aux portes de la ville avant de rejoindre les sables du désert, vers Gaza, et s'y évanouir. Qu'emportent-ils, au-delà de cet objet de mort ? Les espoirs stériles, les illusions et la lassitude des jeunes de la périphérie.

C'est que ce missile incarne la force et le nationalisme d'Israël, toujours enclin à fédérer sa jeunesse autour de l'idéologie militaire. Dadoune reprend ce thème avec puissance dans le court-métrage *In the Desert*. Un monstrueux camion-grue va forer le désert, puis y enterrer debout, lentement, comme des lincolns dans la mer, deux grands arbres, un palmier et un cyprès, symboles du sionisme, du Proche-Orient et de la Méditerranée. L'allégorie est saisissante, surtout lorsque les sépultures sont scellées de deux fortes dalles de béton, parce qu'alors on comprend que c'est un monde et une culture que l'on ensevelit. Les dalles sont exposées dans la salle du musée de Petah Tikva, comme un catafalque au film présenté sur grand écran.

Il y a chez Dadoune une critique fondamentale, douce mais sans concession, des urbanistes et des architectes à vue courte, des gouvernants qui toujours ont négligé l'habitat social en décrétant des villes et des vies au milieu de nulle part, enfin des politiques qui préfèrent financer les colonies juives de Cisjordanie plutôt que les villes de la périphérie. Ces cités en déshérence se définissent tou-

jours par contraste à Tel-Aviv, la métropole insouciant de la côte, bulle urbaine qui aime la jeunesse, et vide la périphérie de sa substance.

Tel-Aviv se targue de faire éclore toutes les libertés, mais c'est d'abord celle d'ignorer les autres, en commençant par les Palestiniens, et la périphérie. Au vrai, la notion de « périphérie » en Israël commence avec la province, où vivent les « boueux » des kibbourz, qui furent pourtant les pionniers à qui échu la mission de garde-frontières et de colons. L'idéologie de la « frontière » est commune à l'Amérique et à Israël : l'Ouest de l'une, c'est le Néguev de l'autre. Et Israël a presque ses Indiens, quelque 180 000 Bédouins souvent spoliés de leur terre ancestrale.

Joseph Dadoune et sa mère se sont posés à Ofakim, aux portes du Néguev. Il y règne une impression tenace de désespérance et de déglingue

Joseph Dadoune constate que le pouvoir central ne valorise pas davantage la culture bédouine qu'il ne lutte contre la désertification culturelle des « villes de (sous)-développement ». C'est pour cela qu'il a pris en charge un groupe de jeunes d'Ofakim, dans des ateliers de yoga et de cinéma. C'est pour cela aussi que ses court-

métrages, *Chanti, Universes, Sion, Horizons-Fragments*, parlent de déconstruction, d'aliénation, d'utopie.

Mais l'espoir existe : sous les gravats de l'ancienne usine de textile Of'Ar dort peut-être un phénix. Du moins est-ce la conviction de Joseph Dadoune. Abandonnée en 1980, pour cause de textile chinois, c'était le poumon économique d'Ofakim. C'est un beau monument funéraire industriel que cette usine abandonnée, un squelette à ciel ouvert de poutrelles d'acier, avec des dessins bédouins sur les murs. Dadoune ne s'y est pas trompé : ces « graffitis », c'est de l'art, qui figure comme tel sur les reproductions exposées au musée de Petah Tikva.

L'artiste veut aller plus loin. *In the Desert* est aussi le nom d'un ambitieux projet lancé avec l'architecte Zvi Efrat, visant à faire renaître l'usine Of'Ar sous la forme d'un vaste complexe modulaire à la triple vocation sociale, culturelle et économique. Ateliers d'artistes, centre artisanal, galerie d'art, boutiques, centre de formation professionnelle, un restaurant et une immense serre présentant la flore du désert...

L'intérêt suscité par l'« Of'Ar Project » montre qu'il est moins utopique qu'il n'y paraît. Et puis Joseph Dadoune est l'homme des passerelles entre des espaces mentaux et géographiques : il s'est juré de faire refleurir le désert d'Ofakim, et il se pourrait bien qu'il réussisse. ■

lzecchini@lemonde.fr

JOSEPH DADOUNE

tours d'horizons

Audrey Illouz

Photographe, vidéaste, réalisateur, Joseph Dadoune développe une œuvre ancrée dans un contexte géopolitique complexe – Israël et les territoires alentours – sans jamais être altérée par la littéralité, le parti-pris documentaire ou le manichéisme. Il en résulte une pensée de l'espace globale, une réflexion sur la ville et son nécessaire développement économique, ainsi qu'une vision à long terme, utopique sans être naïve.

■ *Ofakim*, qui signifie en hébreu *Horizons*, est le nom d'une « ville de développement » située à l'orée du désert du Néguev à une vingtaine de kilomètres de Gaza), où Joseph Dadoune a émigré à l'âge de cinq ans. Cette ville a servi de toile de fond aux films *Chant, Universes* et au long-métrage *Sion*, où identité, mythe, et constructions de l'Orient et de l'Occident entrent en résonance sur un mode expressionniste, voire exubérant. Depuis 2009, Joseph Dadoune développe un cycle de travaux intitulé *In the Desert* qui porte sur Ofakim dans sa réalité économique, sociale et culturelle. Si le film *Ofakim* (2010), réalisé avec des adolescents de la ville, en est le point de départ, *OfAr*, le projet de réhabilitation d'une usine textile élaboré en tandem avec l'architecte Zvi Efrat (1), en est la clef de voûte. Pionniers, frontières, immensité du désert : ce vocabulaire rappelle celui du far-west. Néanmoins, on ne trouve nulle trace d'exotisme ; il s'agit de comprendre un

espace et, à travers une approche « micro-politique » ou une « stratégie de l'économie du désir dans le champ social » (2), de réfléchir à des solutions dans une des zones géopolitiques les plus complexes, où le manichéisme est plus que jamais un frein au progrès (3).

ÉCHEC D'UNE EXPÉRIMENTATION

Pour comprendre Ofakim, « ville de développement » (*New Town*) fondée en 1955 qui compte aujourd'hui 24 400 habitants et un des plus forts taux de chômage du pays, un détour par la politique de planification élaborée par les pilotes du « projet israélien » dans les années 1950 s'impose. Cette politique, définie dans les frontières du plan de partage de 1947, visait à peupler la périphérie, alors que de nouveaux immigrants venus d'Afrique du Nord, d'Asie, d'Égypte affluaient. Une trentaine de villes de développement ont ainsi vu le jour. Or, si ce plan répondait à une expé-

rimmentation mûrement élaborée à l'aune de la planification soviétique comme de la reconstruction européenne et de la naissance des villes nouvelles, force est de constater, une soixantaine d'années plus tard, l'échec de ce projet.

Ofakim, bien qu'en périphérie, devait être le petit centre urbain autour duquel évolueraient d'autres infrastructures (Kibbutzim et bases militaires). Or, il n'y eut pas d'interaction entre ce centre peuplé d'immigrés pauvres et les infrastructures satellites gérées par une élite. Lorsque les usines textiles périclitaient au début des années 1980, la ville fut économiquement asphyxiée et totalement isolée. *Horizons-Fragments* (2009) évoque cet échec : vestiges d'un cinéma à l'abandon, usine désaffectée ou les graffitis traduisent les tabous identitaires, strip-teaseur sans public dans un lieu incongru. À travers la juxtaposition de ces fragments sur six écrans, l'installation évoque une vision kaléidosco-

mique et parcellaire de l'espace sans adopter une approche documentaire. Il résulte de cette coexistence de signes un sentiment de malaise, comme dans ce travelling effréné qui balaye le paysage et nous embarque à notre insu dans ce tour d'horizon. Dans ce désert culturel a germé un autre projet de film : *Ofakim*. Après avoir été auditionnés, une dizaine d'adolescents entre seize et dix sept ans ont participé à un travail préparatoire au film, un programme entièrement développé par l'artiste, proposant des cours de yoga, de photographie et de théâtre avec des professionnels, des visites d'expositions et un travail de réflexion sur la perception de la ville. Le film réunit ces adolescents nés ou venus s'installer récemment à Ofakim et issus de différentes origines (Turque, séfarade, palestinienne, polonaise ou indienne). Ils portent un missile depuis l'usine OfAr située en centre-ville, quittent progressivement le cœur de la ville, traversent les kibbutzim verdoyants puis les camps d'entraînements militaires avoisinants avant de rejoindre les collines et se fondre dans la ligne d'horizon. Cette marche pénible et silencieuse à travers le désert évoque un cortège funéraire et annonce un perpétuel recommencement, rappelant le mythe de Sisyphus.

CONSTRUCTIONS

Dadoune détourne l'iconographie de propagande héroïque des années 1950. L'image des pionniers ouvrant à la construction du pays (4) est ici renversée : l'élan constructif cède le pas à une marche funeste. Dans les vues panoramiques de groupe montrant des entraînements dans le désert (5), le collectif dépersonnalisé primait sur l'individu. Or, dans le film de Dadoune, l'individu tente d'échapper au groupe. Autre topos : les panneaux de signalisation matérialisant une frontière au milieu de nulle part (6). Dans *Ofakim*, le panneau de signalisation de la ligne militaire fait écho à la complexité du territoire et à une pensée de la frontière comme espace sans cesse renégo-cié. Pour mieux saisir cette complexité, Joseph Dadoune a organisé, en mai 2010, une projection du film dans l'un des sites historiques de la ville, la grotte Patach, située sous une citadelle ottomane (construite en 1894), en présence des habitants d'Ofakim mais également du musicien et musicologue spécialiste de l'Orient, Piris Elyahu.

Deux actions, *Phoenix* (2010) et *In the Desert* (2010), tentent d'apprivoiser ce paysage. Dans *Phoenix*, sur un premier écran, un plan-

En haut : « Ofakim », 2010. Vidéo HD, 1 canal en boustille, 14' 47"

En bas : La grotte Patach dans laquelle a eu lieu la première projection du film « Ofakim », 2010. Patach Cave, the inaugural showing of "Ofakim"

séquence se construit par strates : au premier plan, une terre en friche ; au centre de l'image, un acacia centenaire ; à l'arrière-plan, une ligne d'horizon formée par une zone pavé bornaire, dans le fond, le ciel. L'acacia donne l'échelle du paysage. Au court de cette action, Dadoune, tel un acrobate, est porté jusqu'à l'arbre. Sur le second écran, par l'effet de cadrage et de montage alterné, il semble suspendu dans le vide. Parallèlement à la dimension métaphysique et à l'appréhension du vide, et à travers cette stratification de l'image, la fabrication du paysage est ici en jeu. L'arbre, élément du mémoire non importé, y joue un rôle historique. À la différence de *Phoenix*, l'action reprend le processus de l'enterrement dans *In the Desert*. Après forage, un cyprès et un palmier sont enterrés et, avec eux, les constructions culturelles et l'exotisme participant à la fabrication du mythe. Le paysage se fait métaphorique. Comme le souligne Naama Halkin, « [...] la figue de barbarie, l'olivier, le figuier ou le chêne sont des symboles liés à l'origine de ce sol, le cyprès et le pin sont des sym-

boles du sionisme et de la modernité (7). » Une fois le forage terminé, le bourdonnement des avions se fait entendre. De cette action ne restent que deux stèles de béton brut comme un écho lointain à ces « machines à survivre » (8) que sont les bunkers qui envahissent la ville. Si les films du cycle *In the Desert* interrogent cet espace fragmentaire en tant que construction et échec, le projet *OfAr* repositionne cette périphérie.

■ *Ofakim*, which means "horizons" in Hebrew, is the name of a "development town" situated at the edge of the Negev Desert (20 kilometers from Gaza) where Joseph Dadoune's mother settled when he was five. *Ofakim* is the backdrop to his films *Chant*, *Universes* and the feature-length *Sion*, which explore the themes of identity, myth and the construction of the East and West in an expressionist and even

Joseph Dadoune: Far Horizons

The photographer and filmmaker Joseph Dadoune makes work that is rooted in the complex political and geographical realities of Israel and its surrounding territories, yet manages to steer free of literalism, documentary and simplistic judgments. What he offers is a global vision of space, a meditation on the nature and needs of urban life, and a long-term vision that is urban without being naive.

■ *Ofakim*, which means "horizons" in Hebrew, is the name of a "development town" situated at the edge of the Negev Desert (20 kilometers from Gaza) where Joseph Dadoune's mother settled when he was five. *Ofakim* is the backdrop to his films *Chant*, *Universes* and the feature-length *Sion*, which explore the themes of identity, myth and the construction of the East and West in an expressionist and even

exuberant fashion. Since 2009 Joseph Dadoune has been making a cycle of works entitled *In the Desert*, about Ofakim's economic, social and cultural life. While the film *Ofakim* (2010), made in collaboration with local teenagers, is the starting point, the keystone is *OfAr*, a project to rehabilitate an old textile factory undertaken together with the architect Zvi Efrat.⁽¹⁾ Pioneers, the frontier, the immensity of the desert—the vocabulary recalls the old American West. But there is not a hint of exoticism here; the point is to understand a space, and, through a "micropolitical" approach, "a strategy of the economy of desire in the social field."⁽²⁾ To consider solutions in one of the world's most complex geopolitical areas, where black-and-white thinking is more than ever an obstacle to progress.⁽³⁾ To understand Ofakim, a New Town founded in 1955 that today has 24,400 inhabi-

tants and one of the country's highest jobless rates, we need to review the planning policies adopted by the strategists of the "Israeli project" in the 1950s, based in the 1947 division of Palestine. The aim was to settle the new country's periphery with immigrants from North Africa and Asia. Thus some thirty "development towns" sprang up, influenced by the examples of Soviet planning, European reconstruction and the birth of new towns. Some sixty years later it must be admitted that the experiment ended in failure. Although located at the country's far reaches, Ofakim was to be the small urban core around which other infrastructures (kibbutzim and military bases) were to be built. But as it turned out there was little interaction between this center populated by poor settlers and the infrastructure run by the elite. When the town's textile factories began to collapse in the early 1980s, the town became economically asphyxiated and totally isolated. *Horizons-Fragments* (2009) is about this failure: the ruins of an abandoned movie theater, a closed factory and graffiti all convey the taboos of identity, a striptease with no audience in an incongruous venue. Through the juxtaposition of these fragments on six screens, the installation produces a kaleidoscopic and equally fragmented vision of space without adopting a documentary approach. This coexistence of signs conveys a feeling of malaise—for instance the frantic tracking shot that sweeps us across the social and physical landscape.

CONSTRUCTIONS

Plans for another film, *Ofakim*, sprouted in this cultural desert. A group of ten teenagers (aged 16-17) selected after auditions took part in the preparatory work, a program entirely worked out by Dadoune himself, including professionally-led courses in yoga, photography and theater, visits to art shows and discussion of how this town is perceived. The film brings together these teenagers from different backgrounds (Turkish, Sephardic, Palestine, Polish and Indian) who were born in or recently immigrated to Ofakim. They carry a missile from the city center and cross the verdant kibbutzim and the neighboring military training camps before heading into the hills

« Ofakim », 2010. Vidéo HD, 1 canal en boustille, 14' 47" Champs cultivés des kibbutzim et bases militaires

souffle à travers le projet d'OfAr induit une vision utopique où l'artiste, aussi écrivain et passeur soit-il, ne peut se substituer à la volonté de la collectivité. L'architecte Zvi Efrat remarque : « Une fois que les colonies construites au-delà de la Ligne Verte auront été forcées de revenir dans les frontières légales de l'État [d'Israël], les villes périphériques d'hier deviendront, c'est certain, les terres les plus attrayantes. Elles seront la seule option pour [aujourd'hui] une qualité de vie suburbaine tant vénérée par une société qui n'a jamais vraiment admis sa propre rhétorique socialiste agarienne et qui n'a jamais vraiment sublimé les valeurs de la vie urbaine libérale (9). » ■

(1) Zvi Efrat (Israël, 1959) est architecte, historien et critique d'architecture. Sa recherche *The Israeli Project: Building and architecture 1948-1973* porte sur la création physique de l'État dans les années 1950 et 1960. (2) Felix Guattari, Suely Rolnik, *Métropolitiques*, Les empêcheurs de penser en rond, 2003. (3) Cf. Zvi Efrat, « The Plan, Drafting the Israeli National Space » in *A Civilian Occupation, The Politics of Israeli Architecture*, Babel & Verso, 2003. Z. Efrat lire la métaphore du laboratoire. Par ailleurs, il précise que « l'objectif de ce plan était que seuls 45 % de la population urbaine habitent dans les grandes villes, et 55 % dans les villes nouvelles de taille moyenne et les petites villes ». (4) Citons notamment une photographie de Jacob Rosner, *Founding Yehiam* (1946), Jewish National Fund Photography Archives, dans laquelle un groupe de travailleurs arpente le désert en file indienne en portant à l'épaule des planches de bois. *Spatial Borders and Local Borders. A Photographic Discourse on Israeli Landscapes*, The Open Museum of Photography ; 2006. (5) La photographie d'Avraham Vered, *Negev, The southern Command on a Trek* (1956), IDF and Ministry of Defense archives) est à ce titre évocatrice. *Ibid.* (6) Fritz Schlesinger, *View near the Border, Mount Zion, Jerusalem* 1950, Jewish National Fund Photography Archives). *Ibid.* (7) N. Halkin, *Spatial Dualism Seen through the Camera*. (8) Paul Virilio, *Bunker archéologie*, Galilée, 1975 et 2008. (9) *A Civilian Occupation, The Politics of Israeli Architecture*, op. cit.

Audrey Illouz est critique d'art. Elle vit à Paris.

JOSEPH DADOUNE

Né en / born 1975 à / in Nice
Vit et travaille à / lives in Ofakim, Israël
Expositions personnelles / solo shows:
2004 Cité internationale des arts, Paris
2006 Chant, Espace expérimental, Le Plateau, Paris
2007 A Cinematic Trilogy, Patsch Tikva Museum, Patsch Tikva ;
Universes, galerie Martine Aboucaya, Paris
Expositions collectives / group shows:
2008 Sehnsucht, Light & Sie Gallery, Dallas
2009 Fotbudden Junctions, The Israeli Center for Digital Art, Holon
2010 In Desert, From the Collections of Annie Druck, Haifa Museum of Art, Haifa

and vanishing on the horizon. This slow, silent march through the desert is like a funeral procession. It heralds a perpetual re-beginning, echoing the myth of Sisyphus.

Dadoune subverts the iconography of 1950s heroic propaganda. He inverts the image of the pioneers who helped build the country (4) their constructive élan is now funereal. In that period's iconic panning shots of group training in the desert the depersonalized collective was superior to the individual; in Dadoune's film, the individual tries to escape from the group. Then there are the signs marking a border in the middle of nowhere (6) in *Ofakim*, the sign marking the military base is testament to the complexity of the territory and a way of thinking about the border as an endlessly renegotiated space. To better capture this complexity, in May, 2010 Dadoune organized a showing of this film in one of the city's historical sites, the Patach cave situated in an Ottoman citadel (built in 1894), with an audience made up of Ofakim inhabitants—and also including the musician and musicologist Piris Elyahu, a Middle East specialist. Two works show attempts to get to grips with this landscape. *Phoenix* (2010) has two screens. The first shows a sequence shot: in the foreground, an empty lot; in the center, an ancient acacia; in the background, a horizon formed by a line of single-family homes; and beyond, the sky. The acacia indicates the scale of the landscape. We see Dadoune being carried, like an acrobat, to the tree. On the second screen, the framing and montage make it seem as if he were suspended in the void. In parallel with this metaphysical dimension and the apprehension of the void, the stratification of the image raises the issue of the landscape's construction. As a non-imported element of memory, the tree plays an historical role in this.

Unlike that of *Phoenix*, the action of *In the Desert* revisits the burial process. After the digging of a hole, a cypress tree and a palm tree are buried, and with them the cultural constructions and exoticism that are part of the construction of the myth. The landscape becomes metaphorical. As Naama Halkin emphasizes, "[T]he sabra [spiky pear], the olive tree, the fig tree, and the oak as symbols of nativeness and the cypress and the pine to symbolize Zionism and modernity." Once the hole is dug you can hear the buzzing of airplanes. All this left of this action are two concrete stèle, like distant echoes of the "survival machines," (8) the air raid shelters invading the town. If the films of the *In the Desert* series interrogate this fragmentary space

(1) Zvi Efrat (Israel, 1959) is an architect and architectural historian and critic. His book *The Israeli Project: Building and Architecture 1948-1973* examines the physical creation of the State of Israel in the 1950s and 60s. (2) Felix Guattari, Suely Rolnik, *Métropolitiques*, Les empêcheurs de penser en rond, 2007. (3) Cf. Zvi Efrat, "The Plan, Drafting the Israeli National Space" in *A Civilian Occupation, The Politics of Israeli Architecture*, Babel & Verso, 2003. Efrat offers the metaphor of the laboratory. As he explains, "the objective of this plan was that only 45% of the urban population would reside in the big cities, and 55% in the medium-sized new towns and small cities." (4) Here we would cite the photography study by Jacob Rosner, *Founding Yehiam* (1946), Jewish National Fund Photography Archives), in which a group of workers cross a desert in single file carrying wooden planks on their shoulders. *Spatial Borders and Local Borders. A Photographic Discourse on Israeli Landscapes*, The Open Museum of Photography; 2006. (5) See the photo study by Avraham Vered, *Negev, The Southern Command on a Trek* (1956), IDF and Ministry of Defense archives). *Ibid.* (6) Fritz Schlesinger, *View near the Border, Mount Zion, Jerusalem* (1950), JNF Photography Archives). *Ibid.* (7) N. Halkin, *Spatial Dualism Seen through the Camera*. (8) Paul Virilio, *Bunker Occupation*, op. cit.

Audrey Illouz is an art critic based in Paris.

JOSEPH DADOUNE: tours d'horizons

Audrey Illouz

ArtPress

2010

Multiple Cultures is not Multiculturalism

Galit Eilat

ArtPress

2008

art press 342
Near East (continued)

cultures multiples versus multiculturalisme

Galit Eilat

Suite de notre enquête sur les artistes du Proche-Orient (cf. a.p. n°341). Galit Eilat présente ici les travaux d'artistes israéliens, non sans poser la question de savoir ce que recouvre le terme «israélien». Que ce soit par solidarité ou par appartenance à un peuple, nombre d'artistes plaçant en effet la question palestinienne au cœur de leur démarche.

DAVID ADIKA. «Portrait». (Chan Shis - Cohen Gan). 2002. Photographie couleur 110 x 88 cm. (Court. Braverman ByArt Projects Gallery, Tel-Aviv). Color photograph

■ Avant d'étudier ce qu'il en est du multiculturalisme dans le monde de l'art en Israël, peut-être faut-il se demander ce qu'il en est dans la réalité israélienne. À première vue, on pourrait dire que la société israélienne est multiculturelle, puisque des communautés de différentes origines ethniques ont choisi ou ont été contraintes de vivre sous la loi israélienne. Aujourd'hui, Israël est un État binational dans lequel un peuple est sous «l'autorité» d'un autre, chacun étant engagé dans une lutte pour la souveraineté. Cette lutte tourne, avant tout, autour des revendications nationales, culturelles et politiques des Palestiniens, parfois de nationalité israélienne, revendications qui se sont durcies depuis le début de la seconde Intifada en octobre 2000. Depuis toujours, la société israélienne est composée de plusieurs groupes. Lors de sa formation, en 1948, prime le désir de créer une culture commune, un patrimoine et une langue qui lieraient ses composantes hétérogènes. Pour accomplir ce projet, l'élite locale s'appuyait sur la notion de melting-pot. Au tournant des années 1990, le pays s'est ouvert à de nouveaux développements sociaux en réaction à cette politique du melting-pot. Parmi les raisons de cette évolution, on peut citer les accords d'Oslo, les vagues d'immigration venues de Russie et d'Éthiopie, et la première Intifada, de 1988 à 1993. Au même moment, des théories postcoloniales ont commencé à filtrer de l'université et ont suscité des prises de conscience parmi les féministes, les Arabes, les Juifs issus de pays musulmans, les homosexuels et les nouveaux immigrants (Juifs ou pas). Ces groupes ont directement ou indirectement exprimé des critiques culturelles, économiques et sociales à l'égard de l'État et de ses choix politiques. Ce vent postcolonial soufflant de l'Occident a commencé à miner les valeurs sionistes et a contribué à l'émergence d'un discours artistique sur les identités, qui n'était plus compatible avec la culture institutionnelle. Les années 1990 ont apporté une ouverture, dans le champ de l'art local ou international, qui a permis un nombre grandissant d'expositions

47

art press 342
Proche-Orient (suite)

au musée. Le Dr Ulrich Loock, conservateur allemand de renommée internationale et membre du jury, a organisé l'exposition et écrit une introduction, mais celle-ci a été partiellement censurée dans le catalogue. L'exposition intitulée *Goter* proposait des images de la vie quotidienne dans les villages bédouins légaux ou illégaux du Néguev. Le professeur Mordechai Omer, directeur du musée, contestant certaines formulations du texte du Dr Loock, a supprimé un passage concernant l'histoire et l'état actuel des villages bédouins illégaux, lieux «où il est interdit de construire des structures permanentes, où les familles sont expulsées de leur maisons et celles-ci détruites en application des lois actuelles, où les habitants n'ont pas également accès à l'électricité, l'eau courante, les services de santé, ainsi qu'à l'éducation autre que primaire». Un autre paragraphe censuré comportait une citation extraite du quotidien *Haaretz*, de 1963, dans laquelle Moshe Dayan expliquait comment, en deux générations, les Bédouins seraient transformés en ouvriers et urbanisés. En signe de protestation, le Dr Loock a démissionné du jury du prix IBI.

Dans la série *Trackers*, réalisée en 2005, Ahlam Shibli continue à s'intéresser à l'état de la société arabe en Israël. On peut voir dans cette œuvre une allégorie de la situation des artistes arabes en Israël. La série de quarante-cinq photographies montre les Bédouins qui ont choisi de servir dans l'armée israélienne.

HAIM BEN SHITRIT. «Fbi». 2003. Vidéo

Shibli les suit dans leurs activités militaires, leurs maisons, et dans la sphère publique. Elle a voulu montrer le prix que cette minorité est contrainte de payer à la majorité – oublier son identité – pour être acceptée.

Accord tacite

L'accord tacite entre les autorités politiques et les institutions artistiques est rendu encore plus clair par le financement de l'art politique contestataire. Paradoxalement, les autorités de droite financent cet art de gauche, parce qu'une sorte d'accord historique définissant l'identité israélienne comme juive et en aucun cas arabe s'étend au champ de l'art, quand bien même il serait orienté à gauche. Dans cette optique, même un art contestataire reste national, puisqu'il sert la nation.

En juillet 2006, Yael Bartana a documenté le premier camp d'été organisé par le Comité israélien contre la démolition des maisons (de Palestiniens). À ce camp participaient des Israéliens juifs et arabes et des étrangers venus dans le village d'Anta pour reconstruire une maison détruite sur ordre de la municipalité de Jérusalem en 2005. En fait, il est possible que cette maison soit de nouveau démolie, puisqu'il est impossible d'obtenir un permis de construire auprès de la municipalité lorsqu'on est arabe. Le vidéo *Summer Camp* (2007) emprunte sa rhétorique audiovisuelle aux films de propagande sioniste des années 1930 et 1940 (10) : films qui célébraient la mission des bâtisseurs : «Nous sommes venus dans ce pays pour construire et nous y reconstruisons». L'élément central du film de Bartana est en fait la stratégie de résistance du Comité contre la démolition, stratégie qui retourne la philosophie sioniste contre le gouvernement israélien, de même que l'interrogation des formes de résistance, qui sont habituellement plus

JOSEPH DADOUNE. «Chant». 2e film de la trilogie : «Zorc A Cinematic Trilogy». 2005-2006. Présentée au Petach Tikva Museum en 2007. Avec Christodoulos Panayiotou. (Court. Rama Production, France)

54

Pictures at the Exhibition

Aviva Lori
Herald Tribune
2007

By Aviva Lori
Photos by Shai Ignatz

One wonders what Christian Lacroix would say if he knew that the white wedding gown he designed, which sells for over \$100,000, was being pulled down on the rocky ground and bushes of the Sannarius Hills, getting covered with thorns and bees. To hell with the money, it's the art that counts — that's probably what he would say. The sight of Ronit Alkabetz trying to free herself from the tangle of velvet silk, a vision here in the French town of French-Israeli artist Joseph Dadoune, has just arrived at the Petah Tikva Museum after making a stop at the Louvre in the west.

Last week, Joseph Dadoune's exhibition, "Cosmotic Triangles," will open at the Petah Tikva Museum of Israeli Art. Creator David Garbony had decided to devote an entire exhibition to three films by Dadoune, 32, which will be screened simultaneously in different sections of the museum. The films are "Chosen," "Univers" and "Zion" — his latest, best-selling work starring Ronit Alkabetz, part of which was filmed inside the Louvre.

Art films are not an easy genre to classify. Dadoune's experimental type took its reinforcement of that of Sergei Eisenstein, a Georgian artist and filmmaker of Armenian descent who served two stints in Soviet prison for being a homosexual. The films are designed down to the last detail, with the camera moving slowly within the frame to reveal more and more surprising elements. The colors that burst from the screen sometimes recall the religious spaces of church paintings. The "Zion" of the film's title is the name of the character played by Alkabetz.

In September last year, the debut screening of a black-and-white version of "Zion" was held in the Louvre (the larger, color version of the film will be shown in Petah Tikva), in the presence of critics, journalists and invited guests. The response was very enthusiastic, says Marie-Laure Hernandez, chief curator of contemporary art at the Louvre, who is also planning to attend the opening in Israel. "It was very interesting and the reactions from the audience were quite positive," she says by telephone from Paris. "After the screening, we kept a copy of the film in our archive for the museum's public relations."

Can anyone film in the Louvre?

"There is a law that forbids the filming of artworks and there is the Louvre Club archive. One also can carefully choose by whom they may be filmed there." Her job is "The Blue Code" film there.

Some of the money they were able to pay?

"Why did Dadoune's project interest you?"

"In general, we're interested in cooperating with contemporary artists. The script he proposed with the woman called Zion had such aesthetic value, both formal and artistic, and it offers a new perspective on the Louvre museum. We want to hold a dialogue between East and West."

Zion: thy name is Ronit

Dadoune would no more let a second of his attention in order to give more than the absolute flowering essence of something — and if he wants to film in the Louvre, then he must first deal with its personality in a combination of European clarity, Jewish religious and childish innocence, begun with a soft dose of Israeli clasp.

Five years ago, he saw Alkabetz on television giving an award, and he had an epiphany. He had had the idea to film for a movie called "Zion" that would be based on the book of Leviticus and the mourning for the destruction of the First Temple, but he hadn't yet found the woman to play the role of Zion.

"When I saw Ronit on television, I felt like I had known her for thousands of years. I knew she was Zion," he says in his temporary quarters at the Herzliya Center for the Performing Arts. "I got to her through her agent and I said to her: 'I know you from all kinds of circumstances and I think that you are Zion,' and then she said, 'Of course I am Zion.'"

The landscape in the film is a mixture of Dadoune's idealized environment — he grew up in Orléans — and ancient vision. You see the desert, Orléans, the face of the sculpted terraces, vines and dogs, majesty and EDS. Not most of all you see Alkabetz-Eisenstein mourning the wreckage of Zion, Zion the legend and the body. Zion the virgin alone. Alkabetz appears by mouth and legs wide, and her eyes are turned in such a way. This is the kind of historical film-making that takes itself very seriously and is only really respected by its combination of music and meaning.

"After the screening at the Louvre, the French press compared her to Maria Callas," says Dadoune of his star. "Neither of us are afraid of pain, and we're women who aren't get it very often. Zion, according to the bible, is a woman and the center of civilization. This is one of the most incredible stories in the universe. She is all the women of history and now she is in our reality in the situation of Jerusalem today. To be torn apart and pain. To be torn apart."

Dadoune and Alkabetz worked on "Zion" for two years. "I wrote the script in 2002 and began filming in 2004 in different places in Israel," he says. The script is composed of pieces of paper floating on the wall of the studio, detailed drawings of each scene on pieces of paper from notebooks and old calendars. After two years, he felt that he was still missing the key factor, then he went to the Louvre and did not know, in his moment, that in the museum's Jewish section, there was no greater of the most beautiful of all, the Kingdom of David's Jerusalem.

"I met there a letter, and I used a philosophical approach. Explained who I was and what I was doing. He might be interested. At the same time, I also proposed the idea of my filming the end of my movie there."

"In the Louvre in the French film, the essence of the attachment, not in the film I wanted to show the tension between East and West and the Zion's attachment to the East. The experience and intuition of the Louvre under the wings of the West."

Dadoune was a portion of his work and he decided to film for a meeting to get acquainted. "I told her: 'I want to bring Zion to you, she's mine, she's the woman that the whole world wants to control. The Egyptians have disappeared, the Greeks have always present and we, the most ancient people in the world, we still here.'"

Dadoune got his wife in January 2006, the filming took place in the Louvre. Alkabetz, by a crown Louvre gown, carries a black dog and lies on the glass floor, poured film. "I got a phone call at nine in the evening," Dadoune recalls. "And Marie-Laure said to me, 'So you agreed to give her up, but you're very interested in the project.'"

If you're going without saying that Alkabetz, she suggest her own film, that was the perfect match for Dadoune. "When he came to me with the script," she says, "I didn't ask questions or feel a need for explanation. I just looked and saw something very touching. It was a capsule of a lifetime that doesn't contain too many words, and therefore I could be the vessel that speaks from within his heart, the way that he understood him in a language that speaks from the body and the emotion, from distant places from emotion. It answers a great longing and perhaps of mine for the silent film and the need to give the subconscious a stage. This is before my eyes on the open heart to experience a language that doesn't use words, but which comes from nature's world. It's another level, and we feel the movement of the absence of words, the absence of the noise that carries us and our attachment to communication. Here is the truth that says that the universal that is speaking."

Just me and my walking stick

Dadoune was born in Paris to an Algerian mother and a French father. Some biographies, his mother, studied medicine in Nice and specialized in hair surgery. She was 58 when she gave birth to him, during the war, she suffered a miscarriage that damaged a kidney. She never fully recovered. She left her husband, because of his and with her own. "I had a second heart attack. When Dadoune was 3, she moved with him to Israel and was sent to Orléans. She, like because of a Grand-grand-grand."

He lived in trailers with the Egyptians, in an occupation center, a housing project, we went through the whole thing. Today she is a very sick woman and she says she's grateful. She lives part of the time in Orléans and part of the time in Metz, because of the medical treatments."

Dadoune grew up in Israeli society and was sent to a Hebrew school in Moshe 1224b. "My whole neighborhood was Jewish, and I was tall, and had a strong head and neck. The question of form was tough. My mother and I would always through trash bins looking for old clothes. I'd take them apart, and she'd sew some clothes out of them, and we'd go by the store and on the sidewalk. We also collected old furniture from the trash."

The spiritual aspect of life in Orléans suited his mother. "I grew up in the company of musical women who talked about politics and other very serious things. They would say things, I used to go walk around the cemetery, but because they were nowhere else to go. Calligraphy is a very old tradition."

At the private art school he met his mother's subjects, but he had to spend 100,000 francs to be invited to the European film festival in Tel Aviv. He went to Paris, to his father's partners in the film festival, and from there to a studio in Paris. He had a dream of his becoming a writer and a filmmaker, but he decided to be a filmmaker. At age 20, he gave up religion and traveled to Paris.

"On the one hand, I studied at the Lyceum, and on the other, I was drawn to reading and developing in my own way, and I finally decided that I would study on my own. As time goes on, I got an idea of what I was doing, and I didn't want to go against the framework. But I remember that some guys were thrown out of school after they were caught talking around with each other."

Did you have friends?

"I had one friend. Most of the guys, when they saw what I was doing with art, thought that it was a hobby and that it would pass, but when it didn't pass, I was left pretty much alone."

His first work shown in which he presented "Cosmotic Triangles," was organized in 1984 by the Orléans municipal art gallery and the Evreux Museum of Art. After that, the next time he traveled with his mother to Paris, he went into one of the leading galleries in the city, introduced himself, got his two minutes down and said that he wanted a store. The gallery owner, like everyone else he met, was won over by his charm and allowed him to present his work.

"I filled the whole space with easels. I bought all copies of Marc Kappas, scratched them and filled the easels with the scratched books, with some jacking out and spread around. Then I built glass cubes and inside I put scratched copies of film from tapes of Loni Rafenstahl. These cubes are in private collections now. Then a journalist from Le Monde came and said, 'Take this credit card and please ticket and go to the Musée de la Ville.' It's a residence for artists from all over the world. I was there for three days as an honorary guest of Le Monde. I met important artists, and Jean-Marie Cabanac (the former editor of Le Monde). I couldn't believe all this was happening to me."

Dadoune never studied in any formal framework. He has no permanent home or address, no real roots anywhere. He's a man of the world who belongs to everyone and to no one, and who keeps moving from place to place. He will be staying at the artist's residence in Herzliya until December. Then he might travel to Paris, to look into the possibilities for producing a new film. Before then, he lived in artists' residences in Paris, Marseille, Strasbourg, Düsseldorf and Antwerp. In New York, he stays at a friend's apartment, and he has connections in Miami that help. Like a cat, he seems to always land on his feet when he goes knocking on potential sponsors' doors, getting them to invest in him.

"In France I approached some very big people in finance, like the CEO of the French bank company, Jean-Pierre Bessière, who is a Jew from Nice. I went to him and said, 'Hi, my name is Dadoune, I'm from Orléans, a Jewish guy, and I need a donation' and he gave it to me. I went to a Paris law firm with a cultural vision that I put together, a 20-year plan, and they also gave me money."

After you this success?

"In Israel a cultural identity is Israel, a blend of East and West. Something unique, in more strong and Jewish. The world today misses the period of beauty and light that we have, the most of Jerusalem that we have from Jerusalem in the time of David and Solomon. This is my life. This is what I was here to do."

It sounds cheap.

"Sometimes I actually see people if they succeed — because I don't know, I have nothing. Everything is invested in my art."

A survivor who gets by on his own

Dadoune creates all kinds of art: his studio will photos, direct art films, poems, sculptures, with musical presentations and audio installations. In the late 1980s, he was invited to Marwan, where he created a large installation made from pieces of steel, iron tractors, knives, beams and other parts of abandoned articles. "I used images that got the Americans mad at me. The reactions were actually very positive, but there were artists who actually were not. It was presented in a huge abandoned factory and other artists were showing their work there, and the place started to fill up with film. In the end, I said that maybe the subject of my work should be related to a traditional view of art."

That tradition was a High Renaissance in Orléans that belonged to a friend of his. He got permission to photograph the site of most of different places in the history of art. For one site, he set up a video point on a Le Corbusier chair, looking back to his house in his house. "This is a view that will lead to the picture of the house of capitalism. But that's what interests me, the tension in the attraction-repulsion. It was a big museum and everything else. After that, I went to Israel, and I saw there was a new gallery on Haifa (Haifa's street, run by Alan Singer). I went there and saw the gallery and thought, 'It's just like in New York.' I left the photograph of the room, which I never saw anything. And then he called me and said he wanted to give me a commission. At the show, Alan Singer had a picture of Haifa. I thought the entire set of photographs. Then I was invited to Miami to be the main show at the Haifa Art Foundation."

In 1998, Singer gave him another commission. This one consisted of titles that were later moved into the movie "Univers". It is a 100-hour, experimental work composed of photographs of people and landscapes. Using camera movement and, sometimes, Dadoune produced a journey of discovery and exploration that drives deep into the imagination.

Pictures at an exhibition

קטעי ביקורת ברשת

Calo Giorgia, "Israel, The Promised Land Of Creativity", *Art Tribune*, 2013

Ajayi Akin, "Works of Communal Art", *The Jerusalem Post*, 2012

2012, שני בר און, "הליכה למדבר", ערב רב

2012, קציעה אלון, "מציאות מופקרת", ערב רב

Laurent Zecchini, Dadoune ou l'éloge de la périphérie, in *Le Monde*, 2012

בני ציפר, "אופקים, חורבות וז'וזף דדון", הארץ, 2011

Ajayi Akin, "Five years 'In the Desert'", *The Jerusalem Post*, 2010

2009, עמרי הרצוג, "ההיפנוזה של הראשית", מארב

2007, אביבה לורי, "דדון בשער הניצחון", הארץ

טופס מועמדות לבחירת אמן / אוצר לביאנלה לאמנות בוונציה

שם משפחה: דדון שם פרטי: יוסף יעקב כתובת: רחוב השפלה 2 תל אביב

טלפון נייד 0545221949 דוא"ל: josephdadoune@gmail.com

ת.ז 015307416 שנת לידה: 1975

אזרח ישראל: כן ; תושב ישראל: כן
המגיש הוא: אמן כן; אוצר כן אדריכל, כן

יש למלא את טופס הפרטים באופן דיגיטלי ולצרף אליו את כל החומר הן הוויזואלי והן המילולי המפורט להלן **מאוגד בקובץ PDF אחד בלבד**:

- קורות חיים בכלל זה יש לציין השתתפות בתערוכות מרכזיות וקבלת פרסים או מלגות.
- קטעי ביקורת במידה וקיימים.
- עד 2 קטלוגים של תערוכות יחיד בלבד (במידה וקיימים).
- אמן / קבוצת אמנים יציג שם של אוצר מוצע, אם ייבחר המועמד כנציג המדינה. לחלופין: אוצר יציג את האמן/ קבוצת האמנים שהוא מבקש לאצור את יצירותיהם.
- המציע יצרף תיאור מילולי שאורכו עד שני עמודי A4 ובו הצגת הרעיון העומד בבסיס ההצעה ופירוט מרכיבי התערוכה, תוך התייחסות למבנה האדריכלי של הביתן הישראלי בוונציה.
- ניתן (לא חובה) לצרף המחשה ויזואלית ראשונית.
- נספח א' חתום.
- אמני וידאו יכולים להגיש את העבודות על גבי D.V.D ב-5 עותקים. אך עדיף לצרף לינקים בתיק המועמדות.

הערות:

- קבוצת אמנים תמלא את נספח א', ותחתים כל חבר בקבוצה בטופס נפרד.
- החומר לא יוחזר.
- אין להגיש תיק עבודות מודפס, עבודות מקוריות, חומרים תלת ממדיים ושקופיות.
- אין צורך בהגשת המלצות.

יש להעביר את תיק המועמדות עד יום ראשון, כ"ח בשבט, 7.2.2016 בדוא"ל בלבד!

נספח א' – התחייבויות המועמד

אני, הח"מ יוסף ז'וזף דדון, מגיש את מועמדותי לקול הקורא לבחירת אמן / אוצר לביאנלה לאמנות בוונציה לשנת 2017.

הריני מאשר כי אני אזרח ותושב ישראל.

אני מאשר כי קראתי את נוהל בחירת אמן / אוצר לביאנלה לאמנות בוונציה וכי הוראותיו ידועות לי ואני מסכים כי מועמדותי כפופה להוראותיו.

אם אבחר, אני מעוניין לעבוד עם האוצר דרורית גור אריה. ידוע לי כי לפי הוראות הנוהל ועדת השיפוט רשאית לבחור אוצר אחר לתערוכה.

לוחות הזמנים להשתתפות ידועים לי ואני מתחייב לעמוד בהם.

שם: יוסף דדון
חתימה:
תאריך: 31-01-2016

הדמיות: עידית קופסקי

עיבוד הדמיות ושרטוטים: דורון פון בידר

תודה מיוחדת: מאירה קובלסקי, משרד אדריכלים אפרת קובלסקי